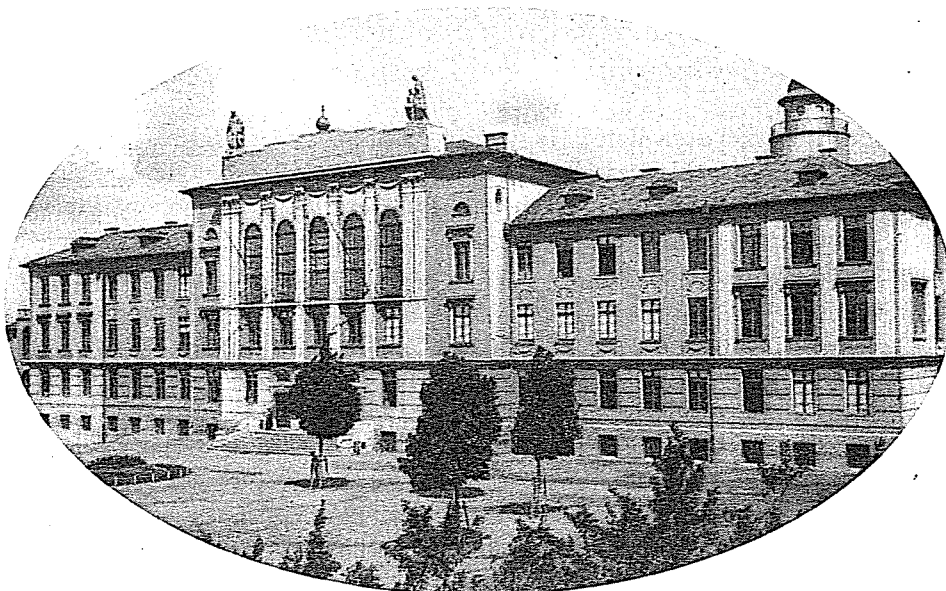
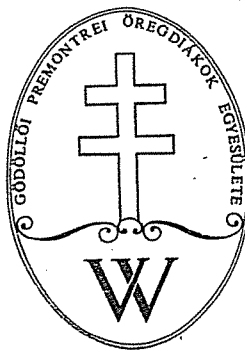

**GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE**

2008.

II. félév

Körlevelünk bevezető cikkeként Szakmány Csaba öregdiáktársunk Eördög László atyával, Egyesületünk elnökével készített interjójának kivonatát közöljük; a teljes interjút következő számunkban hozzuk.

Honnan és hogyan indult László atya élete? Hogyan jött a papi, szerzetesi hivatás?

Ősiben születtem 1933-ban. Már kisgyerekként „oltárt készítettem” és előtte „miséztem”. 1947 őszén Veszprémbe mentem a piaristák iskolájába, ahol hetedikes lettem. 1948-ban az egyházi iskolákat államosították. 1949 őszén jelentkeztem a „kisszemináriumba”. Ez megfelelt a régi ötödik gimnáziumnak (a mai kilencedik osztálynak), de az állam nem fogadta el az itteni tanulmányokat, csak a teológiára való belépésre képesített. Itt tanítottak viszont a korábbi piarista tanárok. Csak két évet tudtam elvégezni, a kisszemináriumokat is államosították. Egyházi előjáróink akkor Esztergomba irányítottak bennünket, ahol a kilencedik évfolyam anyagából „ugróvizsgát” tettem, így elvesztettem egy évet. Ezért Budapestre jöttem, az Eötvös gimnáziumban a 11. osztály anyagából levizsgáztam, és 1953-ban érettségiztem. Egyházi előjáróimmal egyeztetve kémia-fizika szakra jelentkeztem, a piaristák példáját követve, akik a teológia mellett szintén végeztek „civil” szakokat is. Elvégeztem 4 szemesztert, a következő félévből egy híján megvolt minden vizsgám. Közben kis csoportokban hittanórákat szerveztünk, kirándulni mentünk velük. Emellett egyetemi hallgatótársak számára lelkigyakorlatokat tartottunk. Egy magánlakás tulajdonosa, aki elutazott, rendelkezésünkre bocsátotta a házat, 6-8 egyetemi hallgató összegyűlt. Itt ismerkedtem meg Ottó atyával. A veszprémi szeminárium egykori rektora jött volna, de más lelkipásztori elfoglaltsága miatt maga helyett Ottó atyát kérte erre. Ő volt a lelkigyakorlat vezetője. A beszédek után gyóntatott. Majd a ház asztalát berendeztük oltárnak, és ott misézett, hozott magával kelyhet, ostyát, bort. 4-5 óra körül mentünk haza.

Hogyan történt a letartóztatása?

1956. január 16-án este 10 órakor éppen elméleti fizikát tanultam. Csengettek. Megjelentek, hogy „Államvédelmi Hatóság, letartóztatási és házkutatási parancs, hova rejtettem el az illegális iratokat?” Egy autóhoz kísérték és vittek a Fő utcába. Indokuk az volt, hogy hittanórákat és lelkigyakorlatot tartunk. Megkezdődött a kihallgatás. A fenyegetés ilyen stílusban ment: „Ugye, Krisztus katonája maga! De szervezkedtek és majd adunk mi maguknak! Az ifjúság nekünk is szent!” Az első kérdés az volt, hogy „Kiket ismer?”. Én tudtam, kiket vittek be már előttem, és azoknak a nevét mondtam. Ezután, kb. egy hónap múlva átraktak egy érettségizett emberhez. Udvarias volt hozzám. Tulajdonképpen neki az volt a szerepe, hogy ezzel a stílussal elérje azt, amit a másik nem. Láttam, hogy középiskolás fizikakönyv volt az asztalán. Leültetett. Kérdezte tőlem: „Mit csináltak?” Mondtam, hogy „Hittant tanítottunk, kirándultunk.” „Ó, szervezkedtek.” Ő megkérdezte: „Tudja maga, mi az a harmonikus rezgőmozgás?” „Ó, hát tudom...” – és már magyaráztam is neki. Eltelt a „fizikaóra”. Azt mondta nekem a végén: „Miért nem fizikát tanít maga, minek hittant?” Következő nap azzal fogadott engem a kihallgatóm: „Csodálom magát, mert nemhogy összeroskadna, hanem az ellenfélnek fizikaórát tart.” Mondom: „Az a másik híjával volt a tudásnak. Én pedig szívesen megosztottam másokkal azt, amit én tudtam, ők meg nem, és ezt ő szívesen vette.”

Mi történt ezután?

Májusban ez az okosabb kihallgató magához hívatott, a szobában levő tárgyalóasztalnál ült, mondva, hogy „Tessék, itt foglaljon helyet! Azért hívatam, hogy megbeszéljük a dolgokat. Mert hallottunk a fizikaóráról, meg tudjuk az egyetemről, hogy ott maga jól tanult, jó véleményekkel vannak magáról, most megbeszélnék, hogy kerüljön vissza az egyetemre.” Erre azt mondtam neki: „Nagyon szívesen, de nem mondom le arról, hogy pap legyek.” Ezt ugyanis tudták rólam. Erre mintha citromba harapott volna, azt nem bírta elfogadni, hogy engem úgy bocsát el innen, hogy egyetemre akarok járni, aztán pap akarok lenni. Így aztán maradt minden változatlan. Jött szeptember 10. környéke, amikor kezdődött a tárgyalás. A Fő utcából átvittek a Markó utcába, és olyasmivel vádoltak minket, aminek a maximális büntetési tétele halálbüntetés: „A népköztársaság megdöntésére irányuló szervezkedés vezetése és kezdeményezése.” Később átminősítették a vádat a szervezkedésben való „tevékeny részvételre”, aminek csak 15 év volt a maximális büntetése. Viszont ekkor már Rajk újratemetése előtt voltunk. A legfőbb ügyész első helyettesét küldték ki a tárgyalásra, hogy bejelentse: a vádat átminősítik. Így végül a vád izgatás lett a Magyar Népköztársaság ellen. A tárgyalási szünetben az ügyész odajött az egyik atyához, aki nekem lelki atyám volt, és aki tanított teológiára, és most vádlott társam volt. Azt mondta neki: „Nincs magának lelkiismeret-furdalása emiatt a fiatalember miatt? Mert a karrierjét derékba töri.” Azt mondta neki: „Ügyész Úr! Magának van lelkiismeret-furdalása! Azért jött ide!” Erre az mormogott még valamit és elsomfordált. Ez is a fizikaóra hatása, ami bekerült a hátsó jelentésekbe, és messzire eljutott. Végül szeptember 19-én szabadlábra helyeztek úgy, hogy a bíróság nyolc

hónapi szabadságvesztésre ítélt, én éppen nyolc hónapot voltam vizsgálati fogságban. Az ítélet nem volt jogerős, az ügyész súlyosbításért, a védők enyhítésért fellebbeztek.

Hová ment ezután?

Szeptember 19-én kiengedtek, elmentem a Keleti Károly utcába, a lakásomba. 1-2 napot itt voltam, bementem az egyetemre, de azután hazamentem Ósiba, mert már október volt, a félév elkezdődött. Így otthon ért a forradalom, október 23-a. Aztán később feljöttem, akkor már elhurcoltak sokakat, akik részt vettek a forradalomban. Januárban Pestre jöttem, találkoztam a tanszemélyzettel is. Mondták, hogy „Gyere vissza, mert még a forradalmi bizottság rendelkezik, vezeti az egyetemet.” De nem indult énutánam kémia-fizika szak, így azt javasolták, hogy legyek vegyész szakos, de ezzel alacsonyabb évfolyamra kerültem a vegyész szakosok között. Február 1-jén egyetemi hallgató lettem újra. Jött az évvége, akkor tartották a másodfokú tárgyalást a bíróságon. Ott azt határozták, hogy megerősítik a nyolc hónapi szabadságvesztést. A következő évben folytattam a vegyész szakot. 1959-ben befejeztem és meg volt az államvizsgám is.

Utána hogy alakult az élete és hogyan lett premontrei szerzetes?

Amikor befejeztem az egyetemet, jelentkeztem a Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézetbe. Ott volt laboratórium. A párttitkár fel volt háborodva, „hogyan engedhették meg, hogy diplomát szerezzen?”. De ezzel a felháborodása véget is ért. 2-3 év múlva azt mondták, hogy éppen én kellenék a borminősítő intézetbe, mert ott félnek az elektromos készülékektől (például fotométer), és szívesen vennék, ha én odamennék. Így 1963-tól 1991-ig ott dolgoztam folyamatosan. Közben Ottó atyával folyamatosan tartottam a kapcsolatot, még amikor kitört a forradalom beszéltem vele, hogy „Nem kéne nekem elmennem nyugatra?” Ő nem javasolta. Amikor már a borminősítő intézetben dolgoztam, Ottó atya felajánlotta, hogy ha nem ódzkodom tőle, akkor lépjek be a rendbe. Hozott a Bimbó utcai lakásomba egy premontrei habitust, misézett, közben megtörtént a beöltöztetés, tehát ezzel novícius lettem. Aztán eltelt egy esztendő, és mondta, hogy tegyek egyszerű fogadalmat. Ekkorra már közöttünk volt Ullmann Péter és Rubint Ferenc, mint premontrei fogadalmas. Így négyen találkoztunk, lehetőleg hetenként. Mindnyájan a Bimbó úti lakásba jöttek, zsolozsmát mondtunk, utána Ottó atya misézett.

Hogyan és mikor szentelték pappá?

Ferencet már korábban felszentelték, de Péterrel még szentelés előtt voltunk. Ottó atya Székesfehérvárott dolgozott a püspöki levéltárban. Itt megbeszélték, hogy 1965-ben Krakkóba menjünk. A környékbeli bencések szívesen fogadtak, levizsgáztattak. 1967-ben diakónussá, majd a következő évben pappá szenteltek. Összesen négyen voltunk ott: a püspök, egy segédje, egy bencés és én. Hazafelé úton elmentem Prágába, meglátogattam Szent Norbert sírját. Első misém a Bimbó úton volt az én szobámban, az íróasztalon. A misén csak négyen voltunk: Ottó, Ferenc, Péter és én. 5-6 évig még édesanyám se tudta, hogy pappá szenteltek. 1968-tól Ottó atya úgy határozott, hogy Ferenc is költözzön a Bimbó útra. Pétert később ugyanaz a püspök szentelte Lengyelországban, aki engem.

Hogyan került sor a rend újjászervezésére és az iskola újraalapítására?

Én először 1970 körül jártam Gödöllőn, amikor Ottó atya megvette a Fácán soron azt a kis házat, ahova hétvégéken járt ki. Ahogy közeledett a rendszerváltás, gondolkodott a rend és az iskola újraindításán. Megvásárolta azt a telket, ahol most a kápolna és az akkor rendháznak szánt épület áll. 1991-től szerveztük az iskolát. 91 őszén öt novícius jött, közülük később ketten lettek premontrei papok: Holnapy Márton és Fejes Anzelm, a mostani nagyváradai apát. Itt laktunk a Fácán soron. Tartottunk novíciusórákat, jöttek tanárok németet tanítani, Márton mint építészmérnök besegített az iskolaindításba. Éjszakákon át tervezett, láttam, hogy kiszűrődik a fény a szobájából, volt, hogy a tervrajzok felett aludt el. Aztán a noviciátus befejeződött, az itt maradtak mentek a piaristákhoz teológiára. 1992-ben megnyitottuk az iskolát. A generális apát írt Rómából egy levelet, melyben megbízta Ottó atyát a rend vezetésével és kinevezte őt az új iskola igazgatójának. A gyakorlati igazgatói feladatokat Jutka néni látta el. Megnyílt az iskola, felépült a templom, az öregdiákok tevékenykedtek. Már korábban megalapították az Egyesületet, létrehozták az Alapítványt, amiről később kiderült, hogy ez okos volt, mert csak azok az alapítványok kaphattak adományokat, amiket elég korán alapítottak. Innentől kezdve az iskola folyamatosan bővült, jöttek az új osztályok, a kárpótlásból pedig kibővíthettük az épületeket. 1997-ben Ottó atya betöltötte a 80. évét, Péter lett a perjel, szeptemberben költözött Gödöllőre. Mártont közben pappá szentelték, ő ment a helyére Zsámbékra. Szeptembertől új igazgató lett, Bárdy Péter. 1994 és 98 közt a kárpótlásra kapott pénzből csak nagyon keveset kaptunk meg, ezért nem haladt kellő ütemben a B épület építése. 1998 után volt lehetőség az építkezés folytatására, azután készülhetett el a sportcsarnok is. Így lett kész a mű, amelyet Ottó megálmodott, és sok jó szándékú ember segített a megvalósulásában.

Jósika Miklós halálának második évfordulója (2008. július 23.).

Jócskán megkésve, de az eltelt idő távlatában alig csituló szomorúsággal emlékezünk meg jó barátunk, osztálytársunk akkoriban váratlan, de sajnos hirtelennek nem mondható elhunytáról. Miklóssal az elzászi Klingenthal kis eldugott festői kastélyában találkoztunk utoljára, ahol az igen kedvelt hajdani francia tanárunk meghívására gyűltünk össze párostól maroknyian, akik az 1947-es franciás évfolyamból még megmaradtunk, és akiket saját vagy valamely szeretttünk betegsége nem akadályozott meg az utazásban. Vitalitása, vidámsága miben sem különbözött a régi gödöllői diákevek alatt tőle megszokottól. A vadregényes környéken tett kirándulásaink során együtt bolondoztunk, nevettünk, gyönyörködtünk a rajnaparti Strassburg katedrálisában vagy a környék jellegzetes favázas meseházaiban, iddogáltuk a híres borvidék pompás borait, s közben elfeledkeztünk mindennapi gondjainkról – és a kegyetlenül múlt időről. Miklós nem húzta ki magát semmiből, csak időnként hátát egyenesítgetve, gerincét fájlalta. De hát 70-es éveinek derekán már az a különleges ha az embernek semmije sem fáj. Nem vettük komolyan, pedig ekkor szervezete vészjeleket adott. A találkozó végeztével mindenki szerteszóródott a négy égtáj felé. Ők kettesben még egy nagyobb németországi körutazásra készültek, de erről a fájdalmainak erősödése miatt lemondtak és visszautaztak Ausztráliába. Azonnal megoperálták de sem „európai” de a „távolkeleti” orvostudomány sem tudott megbirkózni a benne már ki tudja mióta lapuló látens, aljas és kegyelmet nem ismerő halálos kórral. Noha olykor már-már úgy tűnt, mintha javulófélben lenne és a remény is felcsillant előttük, de az utolsó hat hetében állapota rohamosan romlott míg 2006. július 23-án „nemes lelkét hosszú, fájdalmas szenvedés után visszaadta Teremtőjének” – ahogyan azt özvegy felesége, Ilona írta. – „Ha valaki küzdött e nyavalyás kór ellen, ő **valóban** küzdött ellene...Sajnos a rák erősebbnek bizonyult!” Pedig, ha akart, Miklós nagyon tudott harcolni, küzdeni. Úgy hitte, képes lesz betegségét is legyőzni. Édesapja pár hónap híján száz, de édesanyja s annak rokonsága is több mint 90 évet élt meg.

De ugyanilyen makacs eltökéltséggel harcolt egész életében. Mindenért meg kellett küzdenie, a sors semmit sem adott neki ingyen. Az oroszok mindenüktől „megszabadították” őket, így fennmaradásukat csak kemény kétkezi munkával tudták biztosítani. Nappali munkát követő esti iskolán tudott csak leérettségizni, mivel szüleinek az adott körülmények között nem volt módjuk visszaküldeni őt Gödöllőre. Az ország elhagyására nem kis merészséggel és osztrák hajós segítségével egy dunai teherszállító uszály rakománya, fenéklemezei alá bújtatva került sor. Lélegzetvisszafojtva hallgatták az ávós és cseh határőrcsizmák dörömbölését fejük felett. Bécs és környéke még szovjet megszállás alatt volt, ezért a Semmeringet megmászva jutottak át az angol-amerikai övezetbe. Salzburgban feketézésből élt. Eszébe jutott-e hajdani földrajz tanárunk közismert „fenyegetése”: Fiam! Ha nem tanulsz, elmehetsz „tszkövet-s-szharint” árulni!? Pedig ő **igazán** tanult! Az Élet iskolájában is! Ausztráliába, a Föld túlsó oldalára 1951-ben érkeztek Gépkocsivezetőként kezdte Sydneyben és nyelvet tanult, majd hétköznapi mosógépszerelőként dolgozott, a hétvégeken meg taxizott. Öt év elteltével már technikus a GM. ausztráliai leányvállalatánál, majd marketing osztályvezető lett a Volkswagennél. Tíz év sem telt el, már a Renault-Peugeot vezérigazgatója az egyik szövetségi államban, majd az egész, a kontinensnyi országra kiterjedő cég gazdasági igazgatója. 1981-ben otthagyja az autóipart és visszatér gyermekkorának farm-világához. Ilonával hatalmas birtokot vásárolnak gazdálkodás céljából. Saját kezével és felesége segítségével nagy házat építenek. Később a macadémia-dió nugát-gyártás is jól jövedelmez, még exportra is szállítottak. Hetvenes éveire mindent elért. Szeretett feleségével a nyugodt életükre készülve mindent pénzzé tettek és már kizárólag boldogságra, utazgatásokra vágytak szép új házuk, új birtokuk és gyönyörű virágaik között. Ebbe az idillbe robbant bele a mindent elsőpró betegség és a halál!...

Nyugodj már békében, Miklós barátunk! Az emlékedet – míg élünk, – nem feledjük!

Szittyá Béla – 1947

Egyesületi életünk.

2008. április 20-án megtartott Választmányi ülésünkön Perjel úr a rend életéről, az Igazgató úr a gimnáziumról adott tájékoztatást

Ugyancsak áprilisban egyesületi kiránduláson vettünk részt, Zsámbékon voltunk, rendünk bölcsőjénél, a kedves premontrei apácák és Márton atya vendégszeretetét élvezve. Az esemény Flettner Gyula megszokottan pontos és gondoskodó szervezése révén remekül zajlott le, a kirándulásról és a kedves nővérek életéről lapunk más helyén adunk beszámolót.

A Gimnáziummal közösen megtartottuk a Francia Gimnázium megalakulásának 70. évfordulója alkalmából rendezett ünnepséget. Kovács Kolos Béla, volt tanárunk, a Francia Általános Iskola valamikori igazgatója, és Herczegh Géza, a Francia Gimnázium tanulója, akadémikus, volt alkotmánybíró, az ENSZ Hágai Nemzetközi Bíróságának tagja mondott köszöntőt. Iskolánk jelenlegi francia tagozatos hallgatói tanáraik vezetésével bizonyították, hogy a Francia Gimnázium jelenünkben is tovább él.

Az Egyesület osztályfelelőseinek munkájáról, annak hatékonyságáról májusban informális megbeszélést tartottunk. Ennek célja munkánk intenzívebbé tétele, a tagsággal való kapcsolataink elmélyítése, az egyesületi életünk eseményeiről megfelelő tájékoztatás adása.

Emlékkönyvünk 4. kötete júniusban megjelent, akik a Szent Norbert napi ünnepségen Gödöllőn voltak, átvehették. *Akik még nem kapták kézhez és szeretnék megkapni, évfolyam-felelősükön keresztül, vagy a lapban megadott címeken jelezzék, postai úton megküldjük. Az Emlékkönyv önköltségi ára 1000 forint, a könyvhöz mellékelendő csekken befizethető.*

Szorosabbá kívánjuk tenni a Gimnázium és Egyesületünk kapcsolatát, így rendszeres tájékoztatást szeretnénk adni a gimnáziumi eseményekről, hogy azokról az Egyesület tagsága is tájékozódjon. Emlékeink, ereklyéink megőrzése fontos feladatunk, ezért kérünk mindenkit, akiknek ilyenek birtokukban vannak, vagy tudnak róla, tájékoztassanak róla. Gondoskodni fogunk az emlékek átvételéről, esetleg lemásolásáról, a Gimnáziumban az Egyesület rendelkezésére átadott helyiségben tárolásukról és közreadásukról.

Őszi-téli programjaink előkészítése folyamatban van, így november-decemberben sorra kerül a már hagyományos Mikulás kupa és az Öregdiák Bál. A pontos időpontokról az évfolyam-felelősökön keresztül tájékoztatást fogunk adni.

Lingauer Péter bejelentette, hogy egészségi állapota miatt az Ellenőrző Bizottság elnöki feladatait a továbbiakban nem tudja ellátni, kéri a felmentését. Kérését szomorúan, de megértéssel tudomásul vesszük. Ezen a helyen is köszönetünket fejezzük ki Péternek mindazon fáradozásért és munkáért, amit 1989 novembere, az Ellenőrző Bizottságba történt beválasztása óta folyamatosan és fáradhatatlanul végzett.

Végezetül Egyesületünk Vezetősége és tagsága nevében szeretettel köszöntjük László Atyát, Elnökünket, közelgő 75. születésnapja alkalmából.

Várady-Brenner András főtitkár

Egyesületünk 2008-ban érettségizett új tagjai

Babicz László	Gémesi Bence	Sebestyén József
Balogh Levente	Gróf Tímea	Seres Viktória Csilla
Benyhe Miklós	Hevesi Andrea	Szalai Gergő Tamás
Bihari Balázs	Holczinger András	Székely Nóra Anna
Bobok Csilla	Kéri Ádám	Terejanszky Klára
Csobán Zsombor	Kollár Fanni	Téglás Gyöngyvér
Dombóvári Péter Attila	Kulcsár Ádám	Urbán Kinga
Dudás János András	Nagy Mihály Ákos	Veréb Dániel András
Fekete Tamás	Puskás Ilona	Veres Réka

Premontrei Női Kanonokrend

Communitas Sororum Praemonstratensiorum in Hungaria

A zsámbéki látogatásról szóló beszámoló előtt röviden összefoglaljuk az ott működő nővérek múltjára és jelenére, valamint a Magyarországon létező közösségekre vonatkozó információkat.

A közösség hivatása: kontemplatív és apostoli. A Premontrei Női Kanonokrend rendalapítója Szent Norbert. A Rend Szent Ágoston reguláját követi. A Rend célkitűzése: Eucharistia, Ecclesia, Immaculata, Poenitentia, azaz az Oltáriszentség és a Szűzanya különleges tisztelete, az Egyház szolgálata Szent Norbert szigorú önmegtagadásos szellemében.

Már a XII. században megjelent a Premontrei Női Kanonokrend Magyarországon. Szegeden, Somlóvásárhelyen és Brassóban éltek Premontrei Nővérek. A törökök elől Bécsbe menekültek, ezzel kihalt a Rend női ága. 300 évvel később, 1927-ben Ráday Sebestyén, jászói Premontrei kanonok (a Rend magisztere) Külsővaton újjáalapította a nővérek közösségét. Az első előljáró Anzelma Wisnicka, a lengyel Imbramovice monostorának egykori apátnője lett. A közösség 6 nővérrel indult, majd 1950-re 70 lett a nővérek száma. 1950-ig a külsővati anyaházban, Nagylengyelben (1933), Somlóvásárhelyen (1939), Kenyeriben (1935), Mindszenten (1940), Jászón (1940) és Bakonygyepesen (1949) végezték a nővérek apostoli, liturgikus és engesztelő szolgálatukat. A feloszlítás után a nővérek nagy része továbbra is az Egyház kötelékében maradt, kántorként, hitoktatóként önállóan vagy 2-3 fős csoportokban plébániákon, illetve a családjuknál meghúzódva. Ezt az időszakot 35-en éltek túl.

1989-ben megkezdődött a Rend újjászerveződése Ullmann Péter Ágoston O. Praem magiszter segítségével. 1989-ben a Budapesten élő nővérek csoportja Zsámbékon telepedett le, ez lett a Rend anyaháza, itt van a noviciátus is. Jelenleg 8 szerzetesnő él a katolikus templom mögötti épületben. (Ennek képe a következő oldalon látható.) A nővérek feladata a liturgikus és a gyakorlati templomi szolgálat mellett a hitoktatás és 3 szociális indíttatású intézményük fenntartása. E három intézményük: a Szent Norbert Karitatív Alapítvány, a Premontrei Napközi Otthon és a Premontrei Szakközépiskola és Szakiskola. Az első kettőt 1993-ban alapították, hogy a faluban élő szegény családok mindennapos gondjait enyhítsék. Az Alapítvány a szociális gondoskodás anyagi feltételeinek megteremtését szolgálja, munkanélkülieket átképez ill. foglalkoztat. A Premontrei Napközi Otthon Zsámbék 6-16 éves tanulóinak (felekezeti hovatartozás nélkül) ingyenes napközbeni ellátását végzi 1993 óta, ma már 75 tanuló részére biztosít napi háromszori ingyenes étkezést.

1996-ban megalapították a Zsámbéki Premontrei Szakközépiskolát és Szakiskolát (kezdetben 27, ma 208 tanulóval). Azok számára született az iskola, akiknek családjában nehéz anyagi helyzetben van, s ezért nem tudják gyermeküket pesti vagy más távoli középiskolába járatni. E tevékenységeikhez az Egyházközségtől kapták meg a kárpótlásként visszaadott egykori katolikus leányiskolát. Ezt bővítették a szakiskolai gyakorlatokhoz szükséges műhelyeket is magában foglaló épületekkel.

Külsővaton négy nővér él egy az Egyházközség tulajdonában levő házban. Hitoktatóként, kántorként és sekrestyésként állnak az Egyház szolgálatában. Bakonygyepesen 3 nővér él egy rendi házban. Ők a feloszlítás ideje alatt is együtt maradtak. Kántori, hitoktatói és sekrestyési feladatokat látnak el, valamint lelkipásztori kisegítő munkát is végeznek, segítik az ifjúsági csoportok vezetését. A még szétszórásban élő nővérek – akik képesek rá, – szintén egyházi szolgálatokat látnak el. Munkájukhoz erőt az ünnepélyesen végzett zsolozsmán és szentmisén merítenek. A Premontrei Női Kanonokrend a szolidaritás szellemében az esélyegyenlőség megteremtésére törekszik, mindvégig szem előtt tartva Rendjük jelmondatát: „Minden jóra készen”, s a Szentírás szavait: „amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, azt nekem tettétek.” (Mt 25,40-49).

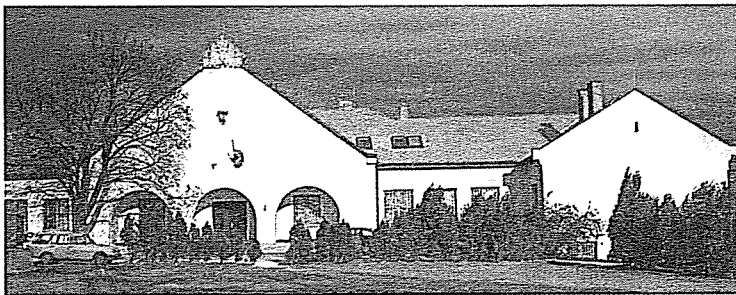
Egyházzogi státusza: egyházmegyei jogú női szerzetes intézmény. A közösség jogi személy.

A közösség magyar központja: 2072 Zsámbék, Petőfi Sándor u. 13.

Általános előljáró: Dr. Juhász Katalin Ágnes.

Beszámoló a Zsámbékra szervezett kirándulásról és a Szent Norbert ünnepéről

Április 5-én Zsámbékra kirándultunk, hogy megismerjük a premontrei nővérek által működtetett iskolákat és körbejárjuk Zsámbék nevezetességeit. A nővérek ismertették múltjukat, jelenlegi tevékenységeiket, majd bemutatták a rendházat és az iskolákat.

Meglátogattuk a rendi plébánia-templomot, amelyről Holnapy Márton plébános atya tartott ismertetőt. Végül megnéztük a román stílusú, egykori premontrei templom romjait. (A rend felépítésére és a nővérek működésére vonatkozó információkat az előző

oldalon ismertettük.) A templom előtt csoportkép készült, mely alább látható.

Június 7-én a Szent Norbert ünnep volt Gödöllőn. Eördög László elnök celebrálta a szentmisét. Utána beszámolók hangzottak el a templomban, Várady-Brenner András főtitkár vezette le ezeket. Először a

gimnázium igazgatójának rövid tájékoztatója hangzott el, utána a jubiláló évfolyamok közül az 1938-ban érettségizett két osztály nevében Harmos Géza és Sára István szólt, az osztálytársakra emlékezve. Az 1943-as évfolyamból Sármezey Árpád a 65. érettségi találkozóra írt versét szavalta el. Az 1948-ban érettségizetteket Nagyvárad József képviselte. Az ifjú öregdiákok közül két, 2003-ban érettségizett osztály jubilált. Az A osztályról Erdélyi Zsuzsanna szólt, a B osztály beszámolóját az osztályfelelős helyett Ángyán Péter ismertette. Ezután került sor a társ gimnáziumok képviselőinek felszólalására. Kassa üdvözlését Polcz Iván olvasta fel, a nagyváradiakét Pásztai Ottó adta át. A budafokiakat Fleck Ottó képviselte. Ezután lehetőség volt a megjelent 4. Emlékkönyv és más, korábbi kiadványok megvásárlására is.

Ebédre a gimnázium aulájába mentünk, ahol jól áttekinthető elhelyezés szerint kaptuk az ebédet. Itt is lehetett könyveket vásárolni, és megtekinthettük nagyvárad öregdiáktársunk, Rauscher Ede csodálatos fényképeinek kiállítását. Ebéd után a kopjafás emlékművet az öregdiák egyesület, a nagyvárad egyesület és a gimnázium képviselői koszorúzták meg. A délutáni program befejező része volt Fényi Ottó sírjának meglátogatása és koszorúzása, melynek keretében az öregdiákok képviselőjeként Kovács Béla egykori diák és tanár emlékezett tanár- és rendtársára Fényi Ottóra.

A 4. Emlékkönyv és a korábbi kiadású könyvek megvásárlása. Azok, akik a júniusi ünnepen ott voltak, a helyszínen megvehették a könyveket. *Felhívjuk öregdiák társainkat, hogy kérhetnek még könyveket az Egyesület gödöllői címén illetve telefonszámán. A kért könyveket a csomagba helyezendő csekk kíséretében elküldjük, és kérjük a könyv árának befizetését.*

Mayer László

Kedves Gabi bácsi!

Amikor 1992-ben bejártam az éppen akkor újraindult Premontrei Gimnáziumba mint óraadó tanár, egy mosolygós arc fogadott, egy vidám, bizakodó tekintet nézett rám, érdeklődött hogylétem felől, és lelkesen mesélte az induló iskola ügyeit, terveit. Ő volt Gabi bácsi, Papp Gábor, a Premontrei Gimnázium gazdasági vezetője.

Élete szorosan összefonódott a Premontrei Gimnáziummal, hiszen az emberi élet talán legmeghatározóbb 8 évét – a középiskolai éveket – 1939 és 1947 között a Premontrei Gimnáziumban töltötte. Hűséges volt, nemcsak iskolájához, családjához, de munkahelyéhez is, hiszen nyugdíjba meneteléig első munkahelyén a gödöllői községi majd városi tanács pénzügyi-gazdasági osztályán dolgozott. A nyugdíj a legtöbb ember számára pihenést, a jól megérdemelt nyugalmat hozza. Nem úgy Gabi bácsi számára, hiszen a mindig szívügyének tekintett Premontrei Gimnázium lehetősége éppen csak formálódni kezdett. A Premontrei Rend illegális évtizedei alatt is igen közel állt Fényi Ottó atyához. Világi gazdasági szakemberként nagyban segítségére volt Ottó atyának, a rend vezetőjének, egykori tanárának abban, hogy a rend újjászervezésén kívüli nagy tervei: az Öregdiák Egyesület megalakítása, a templom felépítése és a gimnázium újraindulása ne sikkadjon el, ne kerüljön vakvágányra a bürokrácia és a folyton változó pénzügyi-gazdasági szabályozók útvesztőiben. Az Öregdiák Egyesület megalakításánál is bábáskodott, azután az egyesület gazdaságisa lett éppúgy mint az 1992-ben indult Premontrei Gimnáziumnak. Nagyon lelkes volt, úgy érezte a Gondviselés az aktív munka befejeztével új lehetőséggel ajándékozta meg, egy új feladattal, amely annyira közel állt szívéhez. Azt tehette, amit mindig is szeretett volna: szolgálni másokat, segíteni másokon, örömet és lehetőséget adni másoknak. Az önzetlenségénél csak munkabírása volt nagyobb, de ahogy a Gondviselés megadta neki ezt a lehetőséget, úgy figyelmeztette is 1993 decemberében, hogy nem lehet büntetlenül kizsákmányolni az emberi szervezetet. Munkahelyén – ahol ingyen dolgozott – a Premontrei Gimnáziumban, a gazdasági irodájában lett rosszul, és végül abba is kellett hagynia az aktív munkát. A gondosságára, precízségére jellemző, hogy aki folytatta munkáját az iskolában, gond nélkül tudta átvenni a feladatot, mert minden naprakész volt és tökéletes.

Szeretett iskolájától természetesen felépülése után sem tudott megválni. Ugyan már nem mint gazdasági vezető, hanem mint apa és nagyapa, aki gyermekei és unokái révén ezer szállal kötődik a Premontrei Gimnáziumhoz. Mindig itt volt a Szent Norbert napokon, különböző iskolai és öregdiák rendezvényen, és ugyanaz a mosolygós, vidám, bizakodó tekintet nézett felénk, mint annak előtte. Velünk örült a sikereinknek, aggódott ha problémák adódtak, együtt lélegzett az iskolával, ha már nem is mindennapos jelenlétével.

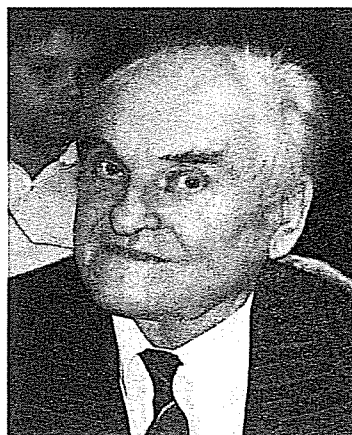
A 14 évvel ezelőtti figyelmeztetés most komolyra fordult. És mivel sorsunk nem a mi tervünk szerint zajlik, a Gondviselés a továbbiakban nem földi, hanem égi pályát szánt Neki.

A néhány nappal ezelőtti hirtelen rosszullet után az ágyban fekvve a szeretteinek fényképei vették körül az utolsó pillanatokban. Nekik is mondhatta volna talán a következő sorokat, egy mélyen hívő ember szavait, aki mindig, minden körülmények között elfogadta a Gondviselés szándékát, és megnyugodott Isten akaratában.

Miért sirattok? Hisz Isten arca volt,
Mely simogatón, hívón rám hajolt.
És én mentem. S most fényözönben élek,
És nem vagyok más, csak tisztuló lélek.

Ha emlegettek, köztetek leszek,
De fáj, ha látom könnyeteket.
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok,
Mert én már Istennél vagyok.

*Akkor hát Isten áldjon meg Gabi bácsi!
(Bárdy Péter igazgató búcsúztató beszéde)*

A legsikeresebb érettségi-felvételi

Bizonyos szempontból különleges tanév volt a 2007/2008-as a Premontrei Gimnázium történetében. Nemcsak azért, mert szeptembertől nálunk kezdte meg tanulmányait – no nem fociból – a felcsúti Puskás Ferenc Labdarúgó Akadémia 8 diákja, hanem mert a 2000-ben kezdődött érettségik óta először és utoljára fordult elő, hogy csak 1 osztály érettségizett. Ennek egyszerű oka az, hogy a párhuzamos osztály, a XII.B nyelvi előkészítő tagozatú, tehát ők 5 éves képzésben vesznek részt, és XIII-osként fognak ebben a tanévben érettségizni.

A XII.A osztály diákjainak nevéhez az eltelt 8 év alatt sok öröm, küzdelem, diákcsíny és kreatív ötlet fűződött. Hogy eredményes lesz az érettségi, ezt már év közben is látni lehetett, mert az osztály 5 tanulója jutott be az OKTV tanulmányi versenyek országos döntőibe franciából, földrajzból, latinból, magyarból. Ezt a szép teljesítményt koronázta meg az érettségi, ahol a 31 diákból 30-an érték el kitűnő vagy jeles eredményt (26 kitűnő, 4 jeles). Ezek után nem volt meglepő, hogy valamennyien egyetemi vagy főiskolai polgárként kezdték meg a nagybetűs életet szeptemberben.

Az elmúlt fél év iskolai életét bemutató írások szereplői között sok helyen fedezhetjük fel az elballagott diákokat, de természetesen helyüket átveszik az „ittthon maradók”, akik hasonlóan színes programok résztvevői, szervezői. Így az írások között megtaláljuk a nyári táborokról szóló élménybeszámolót, vagy a legutóbbi, kiválóan sikerült 12 órás focit megőrkítő tudósítást vagy a vers- és novellaíró pályázat díjnyertes verscsokrából néhány szálát. A gimnázium és a rend életének egy-egy legfontosabb eseménye az elmúlt időszakban, a Francia Gimnázium 70. évfordulójára való emlékezés, valamint Hermann-József testvér augusztusi örökfogadalma voltak. Mindkét eseményről szóló érdekes beszámoló mellett valamennyi írást figyelmetekbe/figyelmükbe ajánlja:

Bárdy Péter igazgató

A Gödöllői Francia Gimnázium, a Lycée Français de Gödöllő 70. születésnapja

A Gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnáziumban idén, 2008. április 3-án, a Premontrei Esték keretében megrendezett ünnepségen emlékeztek arra, hogy 70 éve, 1938-ban alapították a Francia Gimnáziumot. Talán még Gödöllőn is kevesen tudják, hogy városunkban működött az első magyarországi francia, két tannyelvű gimnázium 1938-tól 1949-ig, az akkori premontrei gimnázium önálló tagozataként.

A Lycée-t a magyar királyi kormány alapította a francia kormány egyetértésével és közreműködésével. A gimnázium létrehozásával az egyre erősödő német politikai és kulturális befolyás ellensúlyozására is törekedtek, persze elsősorban nyelvi, kulturális téren: maguk a franciák így fogalmaztak: „Nem Franciaország jön ide, bármilyen kis formában is, hanem a francia kultúra áll a magyar ifjúság szolgálatára. Legyen ez az együttműködés commerce de l'esprit, azaz a szellemiség, a szellemi értékek cseréje, mert csak a barátság és a szellem világában találkoznak az örök értékek.”

Az első osztály 1938-ban 12 tanulóval indult, a legmagasabb tanulólétszámot 1943-44-ben érték el 103 fővel. Az első érettségit 1947 júniusában tartották, s az utolsót 1949-ben. Sajnos, az ismert történelmi körülmények miatt, a nagy reményekkel indult két tannyelvű képzést hosszú időre be kellett fejezni. De hogyan is folyt az akkori Francia Gimnáziumban a mindennapi munka, milyen volt az intézmény élete?

A Lycée tantervének megvalósítását csakis ún. „bentlakásos” rendszerben lehetett elképzelni. A diákok majdnem mind bentlakók, ahogy akkor mondták, „konviktorok” voltak, illetve néhányan fél-bentlakóként vettek részt a munkában, ők este hazamentek vacsorázni, aludni.

A franciául egyáltalán nem tudó elsős kisdíjakokat rögtön az első pillanattól kezdve francia anyanyelvű tanárok is tanították, akik mind nagy formátumú, művelt emberek voltak, mint például Marc Scherer, Pierre Morgat, vagy a ma is élő Bernard Le Calloc'h, aki kitűnően megtanult magyarul, nemzetközi hírű finnugor nyelvész és Körösi Csoma Sándor- és Rákóczi-kutató lett. Néhányan közülük politikai menekültként érkeztek Gödöllőre, őket is befogadta és szívesen látta a rend. Ezek a tanárok nemcsak a délelőtti hivatalos órákat tartották meg diákjaiknak, hanem egy

asztalnál ebédelték, majd délután közösen sétáltak, játszottak, kirándultak velük. Sőt, ha kellett, még este is készek voltak egy kis gyakorlásra, ismétlésre, korrepetálásra.

Az első két évet szánták nyelvi alapozásra, a harmadik évtől kezdve pedig a francia irodalmat, a latin nyelvet, a világtörténelmet és a földrajzot is francia nyelven oktatták. A következő lépcső a 7. és 8. osztályban a matematika, fizika, természettudományi ismeretek és a filozófia francia nyelven való tanítása lett volna, de ez csak részben valósult meg a közbejött háború miatt. Francia nyelvű színjátszó körök is volt, valamint maguk a diákok írtak francia nyelvű iskolaújságot, *Les Cahiers /Füzetek/* címmel.

A Francia Gimnázium mindössze tíz évet élt meg, de egykori diákjai egész életre szóló tudást, élményt, szellemiséget és tartást vihettek magukkal. Erről személyesen is tanúságot tettek, most, amikor április 3-án eljöttek, hogy közösen emlékezzenek hajdani iskolájukra, tanáraikra. Megható volt látni az idős öregdiákok ma sem lanyhuló lelkesedését, szeretetét, tőlük, maguktól hallani, hogy mennyit jelentett nekik az egykori iskola. S mi, mai diákok és tanárok megérezte, hogy milyen nemes, értékes hagyomány folytatói lehetünk.

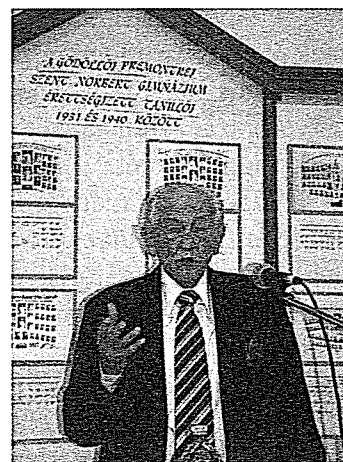
A köszöntőt az est főszervezője, Várady-Brenner András, a Lycée Français egykori diákja mondta. Ünnepi megemlékezést hallottunk a lenyűgöző szellemi frissességnek örvendő, 91 éves Kovács Béla Kolos tanár úrtól, aki a Francia Gimnázium tanára, és az 1946-ban indult Francia Általános Iskola igazgatója volt. A Lycée történetét (beleértve a II. Világháború francia hadifoglyainak menekítését) az 1947-ben érettségizett volt franciás diák, dr. Herczegh Géza akadémikus, volt alkotmánybíró, a Hágai Nemzetközi Bíróság volt tagja ismertette. Megrendítő volt hallani, hogy az akkori történelmi események hány és hány élet-

pályát törtek meg, és hogy még ma is, ennyi év elteltével, mennyire elevenen él bennük mindaz, ami történt, s hogy milyen láttató erővel tudják felidézni azt a kort.

Az esten a mai franciás diákok rövid műsorral kedveskedtek az idősebbeknek, s a gimnázium mostani franciatanárai, Jean-Luc Cronn és jómagam beszámoltunk a jelenlegi francia oktatásról és az eredményekről. Elmondtuk, hogy szerencsére folytatódik a francia nyelv oktatásának nemes hagyománya, ha nem is olyan ideális körülmények között, mint annak idején, de a mai gimnáziumban is jó feltételek mellett tanulhatják a franciát a diákok heti négy, illetve öt órában, választható második idegen nyelvként. Igen jó eredményeket érnek el: a középiskolák legrangosabb versenyén, az OKTV-n eddig minden évben volt döntős diákunk: 2, 3, 5, 8, 11. stb. helyezettek. A nyelvvizsga eredmények is igen jónak mondhatók, középfokú nyelvvizsgát szerez a tanulók 40-50 %-a, sőt, előfordul egy-egy felsőfokú nyelvvizsga is, ami második idegen nyelv esetén nem kis teljesítmény.

A jó eredmények elérésében nem kis része van anyanyelvi lektorunknak, Jean-Luc Cronn-nak, aki a kezdetektől fogva iskolánk tanára. Minden évben szervez egy párizsi utat diákjaink számára. Élő és aktív testvériskolai kapcsolatunk van a masseube-i Saint-Christophe Gimnáziummal több, mint tíz éve. Diákjaink többször adtak már Franciaországban színvonalas komolyzenei koncertet, és mutattak be magyar néptáncot nagy sikerrel. Egyéni, szakmai csereprogramot is bonyolítunk a franciákkal, környezetvédelem és biológia témakörben Kerényi Zoltán tanár úr vezetésével.

Úgy érezzük, hogy a jelenlegi franciaoktatás a premontrei gimnáziumban méltó folytatása annak a színvonalas munkának, amit a hajdani Lycée Français-ben elkezdtek, Ullmann Péter perjel atya szavával élve: „A múlt legszebb dicsérete a folytatás, a jelen!”

Babicz Mária franciatanár

Örökfogadalom Gödöllőn

2008. augusztus 28-án, Szent Ágoston napján nagy ünnepre gyűltünk össze a gödöllői premontrei kápolnába. Rokonok, barátok, ismerősök, egyházközségi tagok, premontrei öregdiákok vettek részt az ünnepi vesperáson, majd az azt követő szentmisén, melynek keretében **Kelényi Tamás Hermann-József** testvér rendi örökfogadalmat tett, felajánlva magát, egész életét Istennek és rábízott embertársaiért.

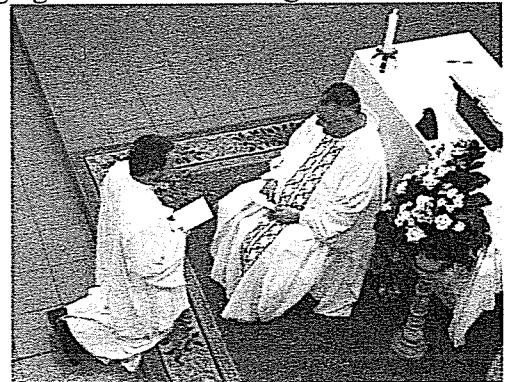
Ullmann Péter perjel atya a fogadalomtétel előtti szentbeszédében a szerzetesi életről, annak jellemzőiről, mindennapi életben megmutatkozó összetevőiről beszélt. Biztatta és buzdította József testvért, hogy szeretetben járja végig azt az

utat, melyet öt évvel ezelőtt kezdett, s amely mellett most véglegesen elkötelezi magát.

Nagy öröm mind a rend, mind az egyházközség, mind az iskola, mind pedig Egyesületünk számára, hogy újabb örökfogadalmas szerzetes lát el feladatokat ezentúl ezeken a helyszíneken. József testvér ugyanis nemcsak a plébánia életébe fog még aktívabban bekapcsolódni, hanem ettől a félévtől gimnáziumunk tanáraként is részt vesz a keresztény ifjúság nevelésében.

Imádkozzunk Érte, hogy szerzetesi életét kísérje végig Isten szeretete, imádkozzunk szüleiért, akik gyermeküket Istennek ajándékozták!

József testvér pappá szentelésére jövőre, teológiai tanulmányai befejezése után kerül sor.

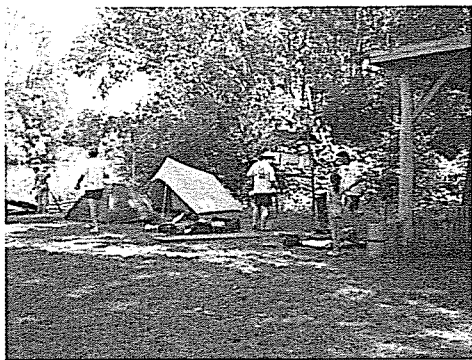
Szakmány Csaba 2005A

Osztálytábor 2008 Kenutábor a Mosoni-Dunán

A 11. végére valami újdonságot szerettünk volna osztálytábor gyanánt. Az osztály év végi nagy hajtása után, (ugyanis szinte teljes létszámmal leérettségiztünk első idegen nyelvünkől) szerettünk volna kiszakadni a „civilizációból” és elmerülni a természet lágy ölén. A legtámogatottabb ötlet a kenutúra volt. Egy páran az osztályból már rendelkezünk ilyen irányú tapasztalatokkal, ki iskolai, ki családi szervezésben. Így belevágtunk. A szervezés teljes egészében osztályfőnökünk, Szabó Csaba műve. (Mint mindig ☺) Már áprilisban kezdtek kiszivárogni a részletek. A főbb körvonalakat azonban még az indulás napján is jótékonyan elfedte a homály.

Június 30-án már korán reggel az iskola parkolójában gyülekeztünk bőröndjeinkkel (a lányok) és sporttáskáinkkal (a fiúk), ugyanis a nagyszerű szervezés lehetővé tette, hogy ne a kenuban csorogjon lefelé velünk a poggyász, hanem egy furgonban, biztos, száraz környezetben. A bérelt furgont osztályfőnök-helyettesünk, Szabóné Varga Katalin kedves barátai vezették. Mivel a furgon teljes rakterét elfoglalták a sátrak, hálósákok, élelem (a legfontosabb), és persze a táskák/bőröndök, nekünk nem maradt más hátra, másik járműre kellett szállnunk. A már jól bevált vonatot választottuk.

Röpke 5 órás vonatút után elértük Kimlét, ahonnan további 6 km megtétele után (nem gyalog, busszal! ☺) meg is érkeztünk első lakóhelyünkre: Novákpusztára. A camping (mert végig sátoroztunk a nomádság zászlaja alatt) közvetlenül a Mosoni-Duna partján volt. Hatalmas füves terület várta, hogy felállítsuk rajta sátrainkat. Az egyetlen baj csak az volt, hogy esett az eső. Így további 2 órát töltöttünk bámészkodással, eszegetéssel a fedett Camping Büfében. Szerencsére az eső elállt, és nekiláthattunk az építkezésnek. Nem adták könnyen magukat a sátrak, de estére mindenkinek ponyva került a feje fölé. Még aznap arra is jutott idő, hogy harmadik kísérő tanárunk,

Lencsés Barna, mint gyakorlott kenus „kapitány” elméleti, majd gyakorlati oktatásban részesítsen minket a sport mivoltáról.

Másnap reggel táborbontás után már élesben szálltunk vízre. 7 kenu állt a rendelkezésünkre, így 7 csapatot alakítottunk. Minden csapatban lett egy kapitány, egy kormányos és 2 evezős. Mentőmellénnyel, naptejjel, vízzel és májkrémmel felszerelve indultunk neki az aznapi szakasznak. Mivel kezdő kenusok voltunk, a megteendő táv 15 km volt. Ez kevésnek tűnhet, és az is, de nekünk bőven elég volt. A szelíd folyású, nyugodt folyó sokat segített abban, hogy a nap

végére azért ne legyen izomlázunk. Az estét Mecséren töltöttünk. Ha még rutinszerűen nem is (a tábor végére persze már profik voltunk), de gördülékenyebben ment a táborverés. Az est programja jószerivel vacsora és alvás volt. Jószerivel. ☺

Az oly sokat emlegetett csodás szervezésnek köszönhetően a nomádság nem rögtön az első nap tört ránk. Barna tanár úr szavaival élve: fokozatosan nomadizálódtunk. Ez a folyamat a harmadik napra azonban rémisztő méreteket öltött. A térképen sátorozó helyként jelölt hely megadta, amit szerettünk volna. Semmi nyoma sem volt a civilizációnak. Összetartó, jó kedélyű kis közösség lévén ez meg se kottyant nekünk. Átlagos tempóban, kisebb-nagyobb erőfeszítésekkel a szokásos időpontban (vagyis du. 4 óra körül) el is értük a célt. Beindult a rutin: kipakol, épít, bepakol, befekszik, ellenőrzi a talaj minőségét, ha megfelel (azaz, csak minimális gerincfájdalom ébredéskor), lecövekel.

Sajnos a szerencsénk csak a 4. napig tartott. A tábortűznél ülős, grillezős, kiadós vacsora (melyet Kati néni férje készített) és beszélgetés után mindenki nyugovóra tért. Éjfél körül azonban ránk szakadt az ég. Szélvihar, villámlás, mennydörgés, özönvíz, minden volt. És mindez korom sötétben a vízparttól 25 méterre. Aki lusta volt feltenni a vízálló ponyvát, vagy lerögzíteni a sátrat, az pórul járt. Továbbá önhibáján kívül az is pórul járt, aki rossz sátorba feküdt. Izgalmas és félelmetes volt, meg kell hagyni. A reggeli napfényben mindenre fény derült. Túléltük. Volt, aki a szomszédban aludt, volt, aki a megüresedett furgonban a reggeli kiflik tetején. ☺

A végállomás Győr volt, mely immár evezőnyújtásnyira került. Reggeli után fölkerekedtünk és kenuba szálltunk. Próbáltuk olyan sokáig húzni ezt a szakaszt, ameddig csak lehetett. Evezőt szinte a kezünkbe se vettünk, csak feküdtünk, gyönyörködtünk a tájban és napoztunk. A biztonságérzet növelése céljából összekötöttünk több kenut is. Folyt a munkamegosztás. Bármennyire húztuk-halasztottuk, 6 óra körül (rekordidő alatt) elértük a kikötőt. Elbúcsúztunk „hajóinktól”, evezőinktől, utoljára nekiláttunk a sátorállításnak. A szabad strand mellett, tiszafák alatt éjszakáztunk.

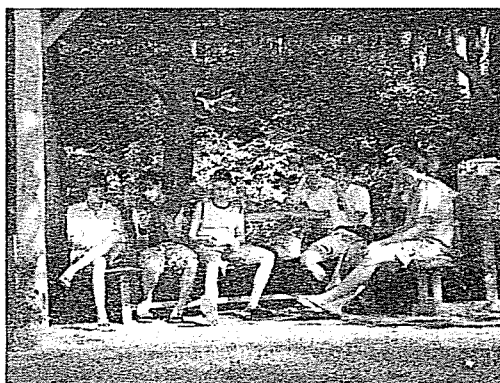
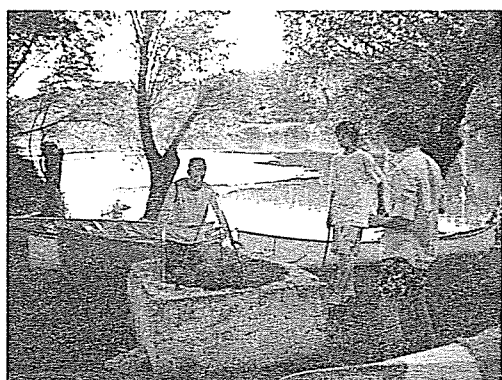

A túra során először kaptunk kimenőt. Ugyan nem hiányzott a város nyüzsgése, de az éhség (itt elsősorban a fiúkra kell gondolni!) a városba vonzott minket. Rövid séta után visszamentünk a táborba, leültünk a Duna-partra és éjszakába nyúlóan emlékeztünk a pár nappal előbbi események-re. Utolsó napunkat Győrről töltöttük egy kis lelazító, a négy napos koszt leázta „Wellness”-eléssel. Délután 2-kor indultunk haza, vonattal. Az utazás visszafelé még hosszabbnak tűnt, de valahogy mégiscsak hazaértünk és egy örök emlékekkel mondtunk búcsút a nyári szünet 3 hónapjára.

A következő oldalon további képekkel szeretnénk illusztrálni a túra élményeit.

Tóth Vivien 11.b

Képek a kenutáborból

Gondolatok a "régi" iskoláról...

Szent Norbert napi öregdiák összejöveteleink idején mindig felmerül a kérdés, hogy a régi premontrei gimnázium miért is volt kiemelkedően jó, mi a titka annak, hogy oly sok év után is hálatelt szívvel gondolunk vissza tanárainkra, akik nyolc éven át fáradhatatlan munkával készítettek fel minket az előttünk álló élet kihívásaira. Senki ne gondolja, hogy ez a visszatekintés csak nosztalgiázás, hanem inkább azt, hogy ez őszinte *tanúságtétel* a mai, számtalan sebből vérző magyar közoktatás válsága idején. Álljon itt most két ilyen tanúságtétel kiemelkedően eredményes életpályát befutott öregdiák megfogalmazásában.

Heckenast Gábor 1943-ban érettségizett bejáró gimnazista volt, 65 éves találkozásuk alkalmából többek között így emlékezik:

Ha most 65 távlatából visszapillantunk, világosan látjuk, hogy mindennek alapja az a nyolc év, amelyet ebben az iskolában töltöttünk. Ez alatt a nyolc év alatt az iskola sorra kapukat nyitott meg számunkra, amelyeken át bepillantást nyerhettünk a magyar, a latin, a német és a francia nyelv és irodalom virágos kertjébe, a természet tudományok rejtelseibe, a történelem mély kútjába, a teológia és a művészetek világába. Ahol mind ezek mellett rajzoltunk, énekeltünk, és még testedzésre is maradt idő, hol a tornateremben, hol a sportpályán, vagy a jégpályán. Sokan úgy gondolják, az érettségi valaminek a vége. Persze, lezárása a felkészülésnek a nagybetűs életre. De ugyanakkor kezdete, startköve is az életpályának. Most dől el, hogy a kinyitogatott ajtók közül melyiken lépünk be, hogy aztán egy életen át egy meghatározott diszciplínát szolgáljunk. Ennél azonban még valami többet is kaptunk: az általános műveltséget. Amit, állítom, csak a nyolcosztályos gimnázium tud megadni. Később soha nem lesz annyi időnk, hogy ilyen szerteágazó ismeret-anyagra tegyünk szert. Nem kell Higgins professzornak lenned, hogy meg tudd mondani, milyen iskolát végzett beszélgető partnered. Mert aki inekciót mond injekció helyett, az sosem tanult latint, aki rögent Röntgen helyett, az nem tanult fizikát, aki Nürberget Nürnberg helyett, az nem tanult földrajzot, s aki értetlenül néz rád, ha azt mondod, ez egy fülemüle per, az valószínűleg nem tanult magyar irodalmat. Mi átlagon felüli általános műveltséget kaptunk, amelyre még ma is nyugodtan támaszkodhatunk.

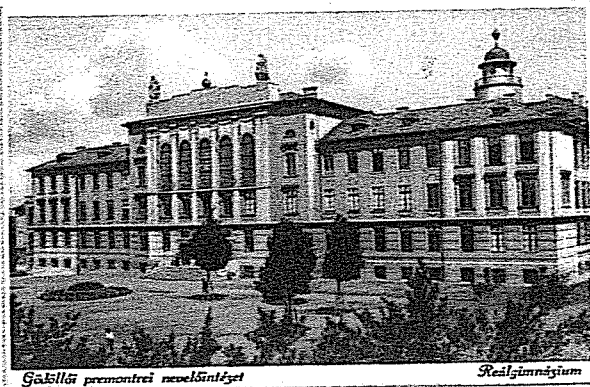
Megfogyva bár, de törve nem vesszük, és próbáljuk továbbadni a premontrei szellemet. Jelszavunk pedig, 83 évvel a vállunkon is a régi: *Virtute vinces*.

Legfrissebb emlékkönyvünk lapjain Garay Martin Ákos „Hatvan Év Után” címmel emlékezik vissza konviktori gimnazista éveire. Ő a francia tagozat tanulója volt és 1947-ben érettségizett. Ebből az írásból érdemes néhány megállapítást felidézni.

...mint a többi tanító rend tagjai a premontreiek sem elégedtek meg azzal, hogy fiatal fejeinket megtömjék egy csomó ismerettel és hogy kifejlesszenek bennünk számos értelmi, erkölcsi és fizikai képességet. Tiszteletben tartva ki-kí vallási vagy filozófiai meggyőződését, nem csak becsületességre, de hazaszeretetre és Istenben való hitre igyekeztek nevelni bennünket.

Eszményt, életcélt akartak nyújtani, egészséges életszabályok betartására szoktatni. Elvárták tőlünk, hogy kamatoztassuk „talentumainkat”, azaz, hogy találjuk meg azt a hivatást, amely a legjobban felel meg hajlamainknak és képességeinknek, és amelynek a gyakorlásával a legjobban tudjuk szolgálni embertársainkat, és egyben a magunk és családjaink megélhetését.

Az elmúlt hatvan évvel ezelőtti történeteket átélve és áttekintve megállapítja:

... mindaz ma már a múlt, a történelem része. Örökségül ez a múlt nem csak gyermekéveink és kamaszkorunk kedvessé vált emlékeit hagyta ránk, hanem néhány tanúságot arról is, hogy milyen eszményt, milyen ideált és ideológiát érdemes követni, és milyen nem...A keresztény értékektől való elfordulás milliók pusztulásához vezetett. Azt hiszem tehát, hogy a történelem azoknak ad, és fog igazat adni, akik – mint a Szent Norbert gimnáziumban – megmaradnak a „Virtute vinces” eszménye, a becsületes köteleességteljesítés, a hit, a remény és a szeretet gyakorlása mellett.

Polcz Iván

12h-s foci, plusz 1 a ráadás!

Idén immáron harmadik alkalommal került megrendezésre a 12h-s foci. Szeptember 21-én, vasárnap reggel 8-tól este 9-ig, 26 csapat, 52 meccsen keresztül tartó küzdelmeinek lehettünk szemtanúi.

A meccsek sorozatát a 6a és a 7a párharca nyitotta meg, amit további alsós meccsek követtek a délelőtti folyamán. Délben azonban kezdetét vette a felsősök, 3 pályán zajló küzdelme.

A hangulat a csinos szurkoló lányok jóvoltából hamar a tetőfokára hágott. Ez alkalommal a lányok nem csak a szurkolásukkal és finomabbnál finomabb szendvicseikkel keltették fel a fiúk figyelmét, hanem nagyszerű játékkal is. 13 osztálycsapat mellett 4 öregdiák és a tanár csapat is benevezett a tornára. A nap fénypontját a döntő jelentette, amit a Bubis Bublech (13b) és a 10b játszott. A meccs végén a 10b vihette haza a kupát.

Másik nagy újdonság a csocsó bajnokság volt, aminek a helyezettjeit a Solier cukrászda jóvoltából díjazhattuk.

Akinek energiája maradt, a nap végén 7-es rúgásokban is megmérthette magát. A két gólsák: Máthé Botond, 7-es rúgó bajnok és Kurunczi Dániel a gólkirály, a Xin kínai áruház labdájával lett gazdagabb.

A csapatok nemcsak nyereményekkel, hanem tapasztalatokkal és élményekkel is gyarapodtak. Reméljük, hogy ez a hagyomány sokáig fennmarad iskolánkban.

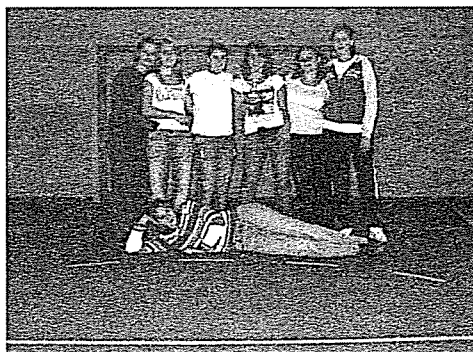
A 3 vándor kupa erre az évre gazdát talált, de jövőre újra indul értük a harc.

Nagycsoport:

Lányfoci

- I.: 10b
- II.: Bubis Bublech (13b)
- III.: Csanádék

- I.: Lárva (11b)
- II.: 9b
- III.: 9c

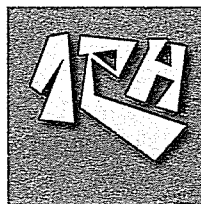
Kiscsoport:

- I.: Anonymus (7a)
- II.: Kumunyukok (6a)
- III.: 5a

Csocsó:

- I.: Kapornay-Soós
- II.: Dohány M.-R. Józsi
- III.: Máthé-Madarász

Rendezvényt rendezte:

Toma Tamás
Szira Máté
Vértesi András

Rendezvényt felügyelte:

Sárdi Erzsébet

(Írta: Vértesi András 12b)

Győztes versek

1. díj: Elmebaj

Gyöngyök. Sok apró gyöngy.
Hátára fekszik, nyújtózik rajtuk a fény.
Közéjük fekszem, nyomnak és megtörnek...
Annyira nyom, miért ilyen kemény?

Tüskék. Sok tüske, egymás mellett,
Fejem alatt magasan, hevedernek,
Én próbálkozom, mégis valami erő, én...
Nem tudom! A tűágyhoz nyomnak, letepernek.

Tej. Fehér, folyik, krémes és lágy.
Fürdök - meztelenül - csak a tej van, és én vagyok,
Aztán... örvény! Dühöngő folyam lesz, és gyűlöl
Engem! Kapálózok, nincs levegő... megfulladok.

Gyógyszer. Sok kis tableta, színes, néhány
Ampulla, tű, véna, vér, oly vörös, bőr,
Szakadó, ahogy a tű hozzá ér,
Késem nincs (pedig vágnék), csak ez a tör.

Beteg. Az vagyok, hangokat hallok a túlvilágról,
Amiben nem hiszek, és nyom, és szorít, nyúz,
És vinne messzire. Menekülök, segíts már!
Nem megy... Feladom, az meg kacagva ölébe húz.

Én. Egy test, meg valami lélek, ha létezik,
Orr, száj, fül, fog, kar, láb, homlok, hajtincs,
Mind mozogva a saját útján, nem tartja őket
Össze se agy, se más. Így csak értelmem nincs.

3. díj: Smink

Hogy ne lásd, mi vagyok,
Sminkelem magam, akár a nagyok.
Hibáimat nem akarom, hogy lásd,
Festék takarja arcom, s testem hosszú palást.

Feketével szemem mutatom,
Pirosítóval valós színem takarom,
S míg barnából vörössé lesz dús hajam,
Lassan-lassan elveszítem önmagam.

Már mosnám, csak mosnám a sminket
Bőszén magamról, igaz tekintet
Hadd nézzen rám büszke szemmel,
De nélküle már teli vagyok félelemmel.

Tán eltelik közben a nyár, és ősz fordul télbe,
Én azért itt ülök, sminkben talpig, de remélve,
Hogy mint a halacskáit kereső bús, vén halász,
A sok réteg alatt talán megtalálász.

2. díj: A múlt sírkövére

Már nem fáj,
s éppen ezért
szenvedek
Kergetek
néha még
egy halott képet:
egyszerűt,
fekete-fehéret.

Csak már nem élsz benne.
Már hazugság lenne,
már hazudnék,
ha belehalnék
ebbe
az átkos
volt szerelembe.

Tamás Eszter Kata (X.A) versei

Dr. Vásony György 1914 – 2008

Ismét szegényebbek lettünk: a legendás idők tanúi közül 2008. július 26-án elhunyt Vásony

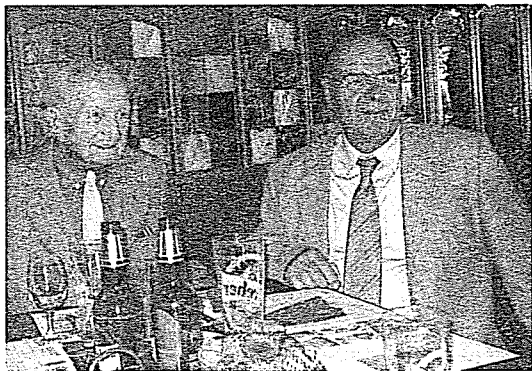
György a '32-es évfolyam alapító tagja. Gyurka bácsi apámmal együtt konviktorként kezdte gimnáziumi tanulmányait 1924-ben, az éppen akkor alakult Gödöllői Premontrei Kanonokrendi Gimnáziumban. Családi adottságai révén anyanyelvi szinten beszélt angolul, így rá esett a választás, hogy a frissen felavatott intézményt meglátogató pápai nunciust ő köszöntse a tanuló ifjúság nevében. Persze nem a számára könnyű angol nyelven kellett beszélnie, hanem a gondosan megfogalmazott beszédet latinul mondta el. Tanára bízta, hogy ha belesülne, folytassa anyanyelvén tovább, a nuncius azt is meg fogja érteni. Erre azonban nem került sor.

Édesatyja korai halála anyagi gondokat okozott, így hamarosan a főváros egyik nevezetes gimnáziumában folytatta tanulmányait, majd a jogi egyetemen doktorált. Diák évei alatt sokat tett a báli szezonok sikereiért, tagja volt Bálközi bloknak, amely a 10 elit bál elnökeinek ellenőrző és irányító szerve volt, ők ügyeltek arra, hogy e rendezvények valóban a megkövetelt színvonalon rendeződjenek. Éppen ezzel volt kapcsolatos első találkozásunk egyik epizódja. A bemutatkozásom után Gyurka bácsi megkérdezte édesanyám lánykori nevét, majd ennek hallatán kapásból megnevezte anyai nagybátyámat, akivel épp a bálközi tevékenysége révén ismerkedett meg.

Már egyetemi évei alatt munkát kellett vállalnia, hogy eltarthassa magát, s így került Magyar Általános Hitelbankhoz. Hamar felhívta magára a figyelmet, jelenléte a bankban mindinkább fontossá vált, így még a saját diploma osztó ünnepségére is alig tudott eljutni. Mindezekről és még sok más érdekességről írt *"Bank(ár)ok, bálók, balsors és Babel"* című könyvében. A '40-es évek elején eredményes tevékenysége elismeréseként főnökei cégvezetői beosztásba helyezték.

Az új rend urai azonban hamarosan nyugdíjazták őt, majd még ezt is megvonták tőle, sőt minden munkaalkalom betöltésében akadályozták. Így kényszerűségből találta meg élete főfoglalkozását: angol nyelvtanár lett. Otthon ült a saját foteljében, és a mellette lévő fotelben óráról órára cserélődtek a tanítványai. Sosem kellett reklámra költenie, akik valóban el akarták sajátítani ezt a nyelvet, egymásnak adták a címet.

Amint bekövetkezett az ún. rendszerváltás, lépéseket tett az évtizedek óta elmaradt nyugdíjának kifizetéséért, de ezt még az első kormány idején sem tartották teljesíthetőnek, illetékesek egyszerűen megmosolyogták, hogy ezt ugye nem gondolja komolyan. Annyit sikerült elérnie, hogy tevékenységét értékelő „Örökös tag” címet kapott az Igazságügyi Szakértői Kamarától.

Tanítási tevékenysége mellett kezdett irogatni különböző újságokba. Majd nekifogott és közel 10 éven keresztül írta a már említett könyvét. Rendkívül aktívan odafigyelt annak visszhangjára, és a következő kiadásnál azok figyelembe vételével bővítéseket tervezett. Csodával határos módon, unokái segítségével, megtanulta és alkalmazta a számítógép nyújtotta lehetőségeket. Nekem nagy könnyebbség volt, hogy e-mailben írt üzeneteimre

sokszor még ugyanazon a napon válaszolt is! Így aztán Gyurka bácsi volt a még élő '32-esek közül

az, aki javaslataival segített a 75. érettségi találkozó előkészítésében. Sajnos ez volt a vele való utolsó találkozásom. Idén tavasszal írt egy pár soros e-mailt, jelezve, hogy hosszas hallgatását többszöri koponya műtét okozta, majd az én válaszlevelemre még reagált május végén. Közvetlen

halálát baleset okozta: felkelés közben elesett, és beütötte magát.

Temetésén a teljes családja részt vett: gyermekei (+menye, veje), unokái (+unokaveje), dédunokája. A sírnál Sándor fia búcsúzott szeretett édesatyjától, kiemelve azt, hogy soha semmilyen formában nem alkudott meg a hatalommal, elviselte annak minden visszaélését, igaz példát mutatva így leszármazottainak.

Nyugodjék békében!

2008. szeptember 13.

Mező Péter

Emlékezés Sardagna Jánosra

Becenevén „Sza-sza” arról volt híres közöttünk, hogy már kisdíakként betéve tudta mind a 110-120 bentlakó nyilvántartási számát, amit minden ruhadarabba be kellett varratnunk. Elég volt közölni vele ezt a számot és ő kapásból megmondta, hogy ki az elveszített zsebkendő, tornatrikó, törülköző vagy más „talált tárgy” gazdája. Köszönjük özvegyének, Katinak, hogy az alább közölt írásban beszámolt „Hanzi” sorsának alakulásáról.

Sardagna János (Hansi) 1929. március 29-én született Hernádvécsén, ahol családja 1000 hold földön gazdálkodott. Itt töltötte gondtalan gyermekéveit. 1939 szeptemberében került Gödöllőre. Nehéz volt megszoknia a szigorú intézetet, de életre szóló, értékes barátokra talált. 1941-ben a család Kassára költözött, így a Kassai Premontrei Gimnáziumban folytatta tanulmányait. Ezentúl Hernádvécsén csak az iskolaszünetekben voltak.

1944 októberében Pestre menekültek, a háborút a várban, a Táncsics Mihály utcában vészelték át. Az ostrom alatt a szenespincében súlyos tüdőbajt szedett össze, gyógykezelésre egyelőre nem volt lehetőség. 1945 végén tudtak csak Hernádvécsére visszatérni. Miskolcra járt tüdőöltésre, majd sikerült Mátraházán szanatóriumba kerülnie. Egészségi állapota továbbra is kritikus maradt.

1949 novemberében kénytelen volt elhagyni az országot, betegsége miatt is (kezelésre nem számíthatott), meg a teljes államosítást sem akarta megvárni. Vízontagságos körülmények között Szlovákián, Ausztrián és Németországon keresztül 1950 februárjában érkezett Bázélbe, ahol végre letelepedett. Több tüdőműtétet végeztek rajta (az első 9 órát tartott), csaknem 3 évet töltött Davosban, a tüdőszanatóriumban. Mint egészséges ember tért vissza Bázélbe. A Schweizerische Kreditanstalt-nál kapott állást, ahol vagyonkezeléssel és értékpapírokkal foglalkozott.

1967-ben megnősült. Ettől kezdve feleségével és két kislányával nyugodt, jó körülmények között élt. Elég nagy házat vittek, a barátok, a vendégségek mindig nagy szerepet játszottak az életében, na meg a mozi! Feljegyzései alapján tudjuk, hogy több mint 12000 filmet látott. Ezt a szenvedélyét lányai örökölték.

Egészségi állapota sajnos nem volt teljesen stabil: bár tüdőbaja nem újult ki, de szívpanaszai voltak. Kétszer végeztek „by-pass” műtétet, egy harmadik már nem jöhetett számításba. Humorát, életkedvét még így sem veszítette el soha.

2008. január 22-én rövid szenvedés után meghalt. Május 21-én született unokája, Sophie Catherine, akinek létezéséről tudott ugyan, de nem ismerhette meg.

Sardagna Katalin

(Holbeinstrasse 58; CH-4051 Basel)

Barkóczy László halálára

Egyesületünk Választmányának régi, aktív tagjától búcsúztunk október 6-án a gödöllői temetőben. Az 1942-es évfolyamot összefogó felelőse volt. Az idei Szent Norbert ünnepen még részt vett. **Adj Uram örök nyugodalmat neki, nyugodjék békében!**

Mayer László

SZENT NORBERT-DÍJASAINK NYOMÁBAN.....

„(...) a közösségi életbe való aktív bekapcsolódást is elismeréssel jutalmazták” -

KOVÁCS BÉLA - 2000.

„Szervusz! Hogy vagy?” Udvarias, de nem udvariaskodó szavak voltak ezek, melyeket szokásosan a komolyságba kevert mosoly és derű kísért. Aki előttem állt és így érdeklődött, egykori gimnazista beszélgetéseink és találkozásaink ritkulása ellenére ugyanaz az ember volt, mint nyolc évvel ezelőtt. Abban az esztendőben a ballagáson minden szem reá szegeződött, s minden szív érezte: rászolgált, kiérdemelte. Az 1999/2000-es tanévben Szent Norbert díjat kapott Kovács Béla 12. b osztályos tanuló.

Azóta nyolc esztendő futott le, éppen annyi, amennyit anno gimnazistaként töltöttünk Gödöllőn. Bélával (aki nyár óta immáron házasságban) gimnazista évekről, az azokra elkövetkezett „nagybetűs életéről”, közösségi, keresztény mindennapokról, mindezek kapcsolatáról beszélgettünk 2008 tavaszán.

Nyolc év telt el érettségitek óta. Mi történt veled azóta?

Jelentkeztem az egyetemre, műszaki menedzser szakra. Speciális formát is öltött az itteni képzésem, mivel a nagy évfolyamon belül egy kisebb csoport tagjaként végezhettem az egyetemi éveket francia nyelven, amit nagyon élveztem társaimmal együtt, akik az egyetem minden karáról érkeztek. Erről szólt az első két év. Utána visszatagozódott mindenki a saját karának szerkezetébe, de akkor többen úgy voltunk vele, hogy nem kellene ezt a frankofón kultúrát elveszteni, és mivel volt lehetőség harmadik évtől bekapcsolódni egy három éves, esti rendszerű szaknyelvi és tolmácsképzésbe, ezt meg is tettük. Így 2005-ben többen úgymond dupla diplomával végeztünk.

Nagyon nehéz dolog lehet érettségi után egyből jó irányba indulni. Neked úgy tűnik sikerült. Hogyan látod ezt?

Valójában nagyon nehéz, szinte képtelenség érettségi után egyből jó döntést hozni, annak minden vetületét tekintve. Ekkor még az ember nem ismeri a munkaerőpiacot, hogy mit lehet ott csinálni, egyáltalán, mire végez az ember, mire lesz jó mindaz, amit végzett. Én is visszanézve, úgy látom, több minden tárgyi tudást szedhettem volna fel, ha egy klasszikus mérnök szakot választok. Mostanában sokszor eszembe jut az, ami a gimnázium utolsó éveiben járt a fejemben, hogy de jó is lett volna vegyészmérnöknek menni, mert akkor egy területen igazán specializálódhattam volna. De amióta dolgozom, látom azt, hogy az igazán speciális mély tudást 70-80%-ban úgyis a munkahelyén szerzi meg az ember. Ebből a szempontból jó volt ez a kicsit „kakuktkojás” szak, amire én jártam. Műegyetemen menedzserképzés. Ez olyan formáció, amit a Műszaki Egyetem klasszikus mérnökei lenéznek, mondván, hogy komolytalanok vagyunk, alig tanulunk valamit; ami részben igaz is. Nekünk nem kellett éjszakákba nyúlóan rajzolni, gyakorlatokra járni nyolc órán keresztül, hanem azért „lébecolhattunk” is kicsit többet, mint egy átlagos műegyetemista. Ugyanakkor a Duna másik partjáról a közgázosok is lenéznek, mert nyilvánvalóan, jóval kevesebb közgazdaságtant tanulunk náluk, s így gazdasági szempontból messze nem vagyunk olyan képzetek, mint ők. Mindent egybe vetve azonban, azt gondolom, hasznos az ilyen jellegű képzés, mivel a munkahelyen is az tapasztalható, hogy elsősorban szemléletmódra van szükség, nem is annyira a tárgyi tudásra, hiszen az annyira specifikus, és minden munkahelyen más és más. Több helyre is jelentkeztem diplomám megszerzése után, és végül Hatvan mellett döntöttem, ahol jelenleg a Bosch-nál, Európa legnagyobb autóelektronikai cégénél dolgozom. Autóelektronikai alkatrészek beszállítóival, stratégia- ill. projekttervezéssel foglalkozom, ahol nagy hasznát veszem nyelvi felkészültségemnek, főként a franciának.

Az egyetemi csapattal mi lett? Tartjátok még a kapcsolatot?

Munka szintjén, lévén, hogy különböző szakterületekhez tartozunk, kevésbé tartjuk a kapcsolatot, de munkán kívül vannak találkozóink, időről időre felkeressük egymást. A jó baráti kapcsolatunk megmaradt, ami nagyon fontos és sok energiát, biztos emberi háttérrel nyújt a szakmán belül elvégzendő feladatokhoz is.

A gimnázium is egy közösség volt életedben, méghozzá nem is elhanyagolható, hiszen nyolc évet Gödöllőre jártál. Hogyan emlékszel vissza itteni éveidre és a Jászfényszaru-ból való bejárásra?

Megvolt az a játékos rivalizálás az „A” és „B” osztály között nálunk is, aminek kapcsán mi persze szentül meg voltunk győződve arról, hogy a „B” osztály a legjobb. Ez hosszú távon is megmaradt olyan szinten, hogy nagyon jó osztállyá váltunk a nyolc év alatt. Jó érzés volt ide járni. Amennyire az ember vissza tud emlékezni általános iskolás korára, volt úgy akkor, hogy különösebb érzelmek nélkül mentem iskolába. Gödöllőre azonban mindig nagyon szívesen jöttem.

Érdekes, hogy sokan megjegyzik és megjegyezték akkoriban is a messzebből való bejárást, de ez egyáltalán nem tűnt számomra olyan nagy dolognak. Valójában szívesen keltem föl, szívesen utaztam. Most már persze nem biztos, hogy buszoznék minden nap, de akkor ezt valóban nagy-nagy örömmel csináltam. Mindig örültem annak, ha egy kicsit korábban ért be a busz, késés nélkül – ami persze évente alig kétszer fordult elő – mert ilyenkor már reggel is több időt lehetett eltölteni a tanórákon kívül.

Ahogy visszaemlékszem, osztálytársaid tanulmányi vagy egyéb okokból felnéztek rád. Az osztályon belül hogyan élted meg a mindennapokat?

Tudatosan nem éreztem, hogy felnéznenek rám. Mint minden ember, én is élveztem azt, ha hozzám fordulnak, ha segíthetek. Örültem, ha bármilyen kérdésben hozzám fordultak, megkérdeztek. Ez természetes jó érzéssel töltött el mindig. Egyébként a gimnázium, főleg a nyolc osztályos, valójában súlyozottan kell, hogy a tanulmányokon túl éppen az emberi kapcsolatokról, az egészséges személyiség kialakításáról szóljon.

Ebből a szempontból persze a kortársakon kívül nem elhanyagolható, hogy milyen tanárok, pedagógus személyiségek, milyen szellemi vezetők adják kezébe az embernek az élet kocsijának gyeplőit....

Az első évek sűrű, egy (régi-)új iskola indulásakor szükségszerű tanárváltásait követően, kialakult egy nagyon jó gárda, akik közül most csak Buzgán József atyát említem, akit, azt gondolom, egész osztályom nevében mondhatom, nagyon szerettünk és tiszteltünk. Sok egyházi iskola, gimnázium van manapság, melyek nem biztos, hogy az igazi egyházi szellemiséget adják át. Hogyha nem jók a tanárok, akkor lehet, hogy épp az ellenkezője alakul ki a diákokban, mint amit egy katolikus, keresztény iskolának hivatása volna kialakítania növendékeiben. Itt, Gödöllőn azonban valóban átadták a küldetéshez méltó szellemiséget.

Sokan úgy élték meg itteni éveiket, mint akik egy „burok” alatt, a világtól megóvva léteztek. Talán éppen ezért nem értékelték az itt kapott értékeket, a hiteles keresztény életre hívó szót és példákat. Csak amikor kiléptek a világba, tapasztalták, hogy milyen erős árral kell nap mint nap megbirkózni. Akkor értékelték azt, amit itt kaptak. Te mennyire érezted „buroknak” az itteni éveket?

Nem mondanám azt, hogy teljes mértékben „burok” volt ez a gimnázium. Annál valójában jóval világiasabb nevelést kaptunk. A világba kilépve nyilván szembeesik az ember más, az övével nem egyező nézetekkel, de hála Istennek olyan társaságba, olyan baráti körbe kerültem az egyetemen, ahol, még ha gyökeresen más nézetű emberekként is voltunk jelen egymás számára, mindig megvolt egyfajta nyitottság egymás felé. Világnézeti okokból talán éppen ezért soha nem volt közöttünk olyan kibékíthetetlen konfliktus, melyben az ember ne tudta volna megvédeni magát, vagy ami után azt mondhatta volna hazaérve, hogy ez azért volt, mert erre nem készített fel megfelelően az iskola. Az ember valójában azt tanulta meg, s tanulja azóta is, hogy napról napra önmagával szembe nézve, elestéből valahányszor felkelve, hálás szívvel, valahol mindig egy kicsit krisztusibb módon tudjon előre haladni az életben.

A Szent Norbert-díj átadására hogyan emlékszel? Milyen tartalmakkal bírt számodra ez az elismerés?

Annak idején, amikor volt a ballagás és a díjátadás, előtte néhány hónappal szóba került a Szent Norbert-díj, de aztán valójában nem volt téma közöttünk, különösebben nem foglalkoztunk vele. Aztán a ballagásunk napján, amikor már az iskolát bejárva kint ültünk a helyünkön az ünneplők előtt, és az igazgató úr a Szent Norbert-díjról kezdett beszélni, akkor villant csak be mindenki számára, hogy a frissen alapított elismerést vajon ki kapja meg. Teljes volt a meglepetésem és az örömöm, hiszen egyáltalán nem volt benn a köztudatban a díj, nem voltak előzetes rebesgetések, váratlanul ért az elismerés. Annak különösen, s talán még inkább örültem, hogy ezzel nem pusztán a tanulmányi eredményeket, hanem a közösségi életbe való aktív bekapcsolódást is elismeréssel jutalmazták.

Mennyiben érzed ezt a Norbert szellemiségét tükröző elismerést e második szempont hangsúlyozására hivatott jutalomnak?

Nyilvánvaló, hogy egy iskolának, gimnáziumnak sok egyéb mellett elsődleges feladata, hogy tárgyi tudást adjon. A díj odaítélésekor a díjazók természetes módon kell, hogy a tárgyi tudást is szem előtt tartsák. Ugyanakkor úgy érzem, hogy pusztán tárgyi tudás alapján bizonyosan több ember szóba jöhet minden évfolyamon. Van, és kell is, hogy legyen egy másik szempont, melyet nehéz számszerűsíteni. Ahogy telik az idő, egyre inkább azt látja az ember, hogy a tárgyi tudás akkori, érettségi idején való sokrétűsége kinyitott a világra, de annak jelentős, azóta nem gyakorolt részét bizony elfelejtettük. A tárgyi tudás ugyanakkor folyamatosan alakul az emberi ráfordítástól függően. Ezért is érzem úgy, hogy sokkal fontosabb a másik oldala ennek a díjnak, mely inkább az emberit, a közösségi megnyilvánulást tünteti ki, ami valójában mélysége okán is nehezebben felejtethető, nehezebben törölhető ki egy ember lelkivilágából.

Az évek multával immáron sokadmagaddal vagy ezen elismerés birtokosa, ami valamilyen szinten számvetésre készíti az embert. Adódott-e azóta valami többlet az akkori nagy örömhöz, mely az elismerés kapcsán ért?

Maga a Szent Norbert díj, mint tárgy igazából nem változtatta meg az életet. Külön helye van otthon. Ha ránézek, mindig a gimnázium, az itt eltöltött évek jutnak az eszembe. Valójában szimbólum számomra, az iskolához és a közösséghez való kötődés szimbóluma. Az a szellemiség, melyet a díj is jelez, a mindennapi életben gyümölcsöztethető, annak különböző konfliktushelyzeteiben, ahol pillanatok alatt óriási krachok tudnak beütni. Az e helyzetekben való cselekvéshez kell az a lelki állapot, amely igazi problémamegoldásokat szülhet, s amely a keresztény meggyőződésből tud forrásozni.

Kovács Kolos rokonod, apai nagyapád testvére. Ily módon, mondhatni, te is „eleven kapocs” vagy a régi és az új gimnázium életében Volt-e, van-e valamilyen hatással az ő személyisége a te életedre?

Ritkán találkozunk, de Béla bácsit, mint személyiséget nagyon kedvelem. Úgy érzem indirekt módon örököltém valamit az ő utazói véréből, hiszen köztudott, hogy mennyire szeretett és szeret ma is utazgatni kora és betegsége ellenére, akaraterejére, mentalitására támaszkodva. Hálát adnék az Égnek, ha ennyi idős koromra még olyan aktív és elszánt lehetnék, mint amilyen ő.

Készítette: Ángyán Péter

Az Elnökség K É R É S E

Egyesületünk 1933-1939 és 1941, 1942 évfolyamainak, valamint évfolyamon kívüli tagjaihoz.

Fenti évfolyamok tagjai az évfolyamfelelősök egészségi állapota vagy egyéb okok miatt összefogó felelősök nélkül maradtak. Szeretnénk öregdiákjainkkal szorosabb kapcsolatot tartani, bevonni kedves Mindnyájatokat az Egyesület életébe, tevékenységébe, s amennyiben bárkinek segítségre – akár anyagi is – szüksége van, arról tudomást szerezzünk, hogy segíthessünk.

Kérjük, hogy aki egészségi állapota, ill. vállalt kötelezettségei mellett szívesen vállalkozna évfolyamtársai összefogására, jelezze ezt a hajlandóságát Flettner Gyulával az alábbi címeken:

levélben: Szentendre, Dunakorzó 14-15. 2000.,

telefonon: 26-312-271, 30-240-7007,

e-mailben: fpapa4@t-online.hu, vagy fpapa4@gmail.com

Nagyváradai öregdiákok beszámolója

Az elmúlt félévben lezajlott események felsorolása:

- * Érettségi találkozók : 50 -54- 55- 60 éveseké. Szentmise, temetőben koszorúzások, beszámolók , diploma kiosztás, emléklapok, családi bankettek.
- * Ballagások, évvárók négy általunk patronált középiskolában, amelyen részt vett az Egyesület képviselője, s jutalomkönyveket adtunk át, összesen 35 –öt.
- * Hatodik alkalommal szerveztük meg a " Nagy Líviusz kosárlabda emlékversenyt "
- Biztosítottuk a vándorserleget, érmeket, pénzjutalmakat.
- * Népes küldöttséggel (24 személy) vettünk részt a gödöllői találkozón.
- * Ünnepeles keretek között kiosztottuk a gödöllői pályázaton részt vett 8 fiatalnak a diplomákat, könyv- és pénzjutalmakat.
- * Részt vettünk a július 5 - 6-án rendezett " Vár ünnepségen "
- * Hasonlóképpen képviseltettük magunkat a Partiumi Magyar Nyugdíjasok Konferenciáján.
- * Fogadtuk a Magyarországi Piarista diákok népes csoportját (160 személy).
- * Részt vettünk az " Anna - napi " műsoron a Tibor Ernő Galériában.
- * Megtekintettük a Várban rendezett nagyszabású táncjátékot: a Váradi Biblia diadala címmel. (195 fiatal táncos részvételével)
- * VIII. 15. Nagyboldogasszony napi ünnepi szentmise.
- * XV. Műemlékvédő konferencia Érsemlyénben (szept. 5-7) kirándulás a Nyírségben. Sok éves eredményes tevékenységéért Pásztai Ottó „Fényes Elek díjat” kapott.
- * IX. 15. A Premontrei templom búcsúja a Fájdalmas Szűzanya ünnepén.
- * Három könyvbemutatónk volt : Katolikus papköltők antológiája

Nagyvárad ipartörténete

Jeles egykori premontrei diákok.

(Varga András)

"Akkor a tanultak ragyogni fognak, mint az égboltozat fénye,
s akik igazságra oktattak sokakat, tündökölnek örökkön örökké..."

(Dániel 12, 3)

GÁSPÁRDY PÁL ÖDÖN. O. Praem.

a Premontrei Kanonokrend Gödöllői Perjelségének tagja
2008. február 29-én, életének 88. évében elhunyt az Úrban.

Rendi testvérünk 1920. január 20-án született Kisvárdán. Az Egri Ciszterci Gimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait. 1938-ban belépett a Premontrei Kanonokrend Jászóvári Prépostságába. A Jászóvárott töltött noviciátusa és teológiai tanulmányai, majd rövid katonai szolgálata után a Rend budapesti növendékházába, a Norbertinumba került, és folytatta teológiai tanulmányait, valamint a Pázmány Péter Tudományegyetemen készült a tanári pályára. 1943. szeptember 8-án tett ünnepélyes fogadalmat a jászóvári prépostsági templomban. 1944. április 11-én szentelték pappá Kassán a „Fehérek Templomában”. Ugyanezen év szeptemberétől a Gödöllői Premontrei Gimnáziumban tanított történelmet és földrajzot, emellett a diákok prefektusa is volt.

A gimnázium 1948-ban történt államosítása ill. a Rend feloszlata után 1951-ig lelkipásztori szolgálatban volt a Váci Egyházmegyében, Monoron. Ettől kezdve évtizedeken keresztül a sok ezer magyar szerzetes hányatott sorsában részesült. 1951-től 8 éven át Salgótarjánban a Közgazdasági Technikum tanára volt, ahonnan végül is politikai okból elbocsátották. 1959-ben néhány hónapig a Székesfehérvári Egyházmegye Alsószentiván-i Plébániáján végzett kisegítést, de sikertelenül próbálkozott az egyházmegyei keretbe jutással. Ezért 1960-tól két évtizeden keresztül műszaki tisztviselő volt: először Tarnaörsön, majd Tarnamérán egy KTSz-ben. 1961-től Egerben a Heves Megyei Tanács Építőipari Vállalatánál kalkulátorként dolgozott 1981-ben történt nyugdíjazásáig.

Nyugdíjas éveiben az egri Ferences Templomban misézett. A rendjéhez mindig hű maradt. Míg tehette, eljött az újraéledő Gödöllői Premontrei Perjelség jeles ünnepeire. Közössége életét, növekedését gondos figyelemmel kísérte. Sosem mulasztotta el, hogy a rendtársaknak az évfordulókra néhány kedves sort küldjön, és saját életéről beszámoljon.

1998-ban beköltözött a Nyíregyházi Egyházmegyei Papi Szociális Otthonba. Itt igazi otthonra lelt, és amíg ereje engedte, szeretettel mutatta be a szentmiseáldozatot az otthon idős és beteg lakóinak, de míg képes volt rá, a városban is vállalt lelkipásztori munkát. Egyre súlyosbodó terheit, igazi szerzetesi lelkülettel viselte. Életével megmutatta fiatalabb rendi testvéreinek, hogy semmilyen körülmény nem választhat el minket Isten szeretetétől! Halála egyaránt veszteség az Otthon lakóinak és munkatársainak, a Gáspárdy-családnak és rendi testvéreinek.

2008. március 10-én holtteste jelenlétében mutattuk be érte az engesztelő szentmiseáldozatot a Premontrei Perjelség templomában, majd a boldog feltámadás reményében kikísértük földi maradványait, és végakarata szerint a Gödöllői Városi Temető Premontrei-parcellájába temettük.

REQUIEM AETERNAM DONA EI DOMINE!

Ullmann Péter perjel

Megemlékezés Piazza Péterről

Három éven át volt iskolatársunk, bár nem velünk érettségizett 1945-ben. Építésmérnöki oklevelet szerzett és 1951-ben megnősült. A hazai helyzet reménytelensége miatt Rómába távoztak. Kállay Kristóf iskolatársunk révén felvették a Magyar Máltaiak Szövetségébe. Életük következő szakaszában Dél-Afrikában működtek, az ottaniakon igyekeztek segíteni. Az apartheid rendszer okozta nehézségek miatt visszatértek Európába, 1990 után itthon működött az újra elismert Máltai Szövetség érdekében. Jelentkezett Öregdiák Egyesületünkbe, az összejöveteleinken szorgalmasan részt vett. Betegségéről mi osztálytársak nem tudtunk, csak az idei Szent Norbert ünnepi telefoni meghíváskor hallottam gyenge hangján, hogy nem tud eljönni és üdvözlőit küldi.

Lelki üdvéért július 24-én a szentmisét egy papbarátja celebrálta. A Máltai Lovagrend itteni tagjai és sok barátja vett részt ezen. Beszédében szólt Péter életének főbb mozzanatairól és mély lelkiségéről, és Szent Ferenc Naphimnuszának a testi halált testvérnek mondó szavaival fejezte be.

Mayer László

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 37. sz. kiegészítése és változások
2008. február 1-jétől 2008. október 15-ig (lapzártáig).

• **Elhunytak:** Dr. Vásony György (1932. évf, megh. 2008.08, Bp.), Dr. Domány Károly (1934. évf, megh. 2008.05, Váchartyán), Balogh György (1935. évf, megh. 2008.07.16, Mannheim), Haydú Zoltán (1936. évf, megh. 2008.02, Kalifornia), Balogh Ferenc (1938/A évf, megh. 2007.11, Kanada, tem. 2008.05, Pécel), Baross József (1938/A évf, megh. 2007.11, Bp.), Csepel Ernőné Valkó Livia (1938/A évf, megh. 2008.02.23, Bp.), Dr. Takács Attila (1940. évf, megh. 2008.01.14, Bp.), Barkóczy László (1942. évf, megh. 2008.09.21, tem. 2008.10.06, Gödöllő), Dr. Piazza Péter (1945. évf, megh. 2008.07.05, Bp.), Papp Gábor (1947. évf, megh. 2008.03.24, Gödöllő), Sardagna János (1947. évf, megh. 2008.01, Basel), Rácz Sándor (1950. évf, megh. 2008. 04.12, Hatvan), Pálmai Rudolf (Kassai öregdiák, megh. 2008. 06, Kassa), Theisz Imre (Kassai öregdiák, megh. 2008.02.24, tem. Kassa), Gáspárdy Pál Ödön (O. Praem, megh. 2008.02.29, tem. 2008.03.10, Gödöllői temető).

• **Belépők:** a 2008-ban érettségizettek közül belépettettek az 5. oldalon soroljuk fel.

• **Házasság:** Bánó Sándor (1950. évf.) 2008-ban Rákóczy Beatrix-el, Kovács Béla (2000B. évf.) 2008-ban Sugár Judittal, Holczmann Olivér (2000A. évf.) 2008-ban Tóth Annával (2002B. évf.), Szántai Béla (2001A. évf.) 2008-ban Unyi Barbarával, Tóth Mária 2008-ban Boda Tamással, Deme Ágnes (2003A. évf.) 2008-ban Strausz Attilával.

• **Gyermekek:** Bánó Tekla (2008-ban), Illésy Ábel (2008-ban), Dóczi Tamás (2008-ban).

• **Változások bejelentése:** A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy búcsút vehessünk.

• **Tagdíj és befizetések:** A 2008. évi tagdíj 1000 Ft. Néhány tagtársunk - bizonyára elfelejtve - évek óta nem fizetett tagdíjat. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. A befizetés így előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Csekket a tavaszi körlevélhez mellékelünk! Külföldön élő tagtársaink lehetőleg hazalátogatóval küldjék el a tagdíjat. Átutalás is lehetséges, ha bankszámlával rendelkező nevére küldik.

• **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) vagy tagsági **jelentkezési lapot** az Egyesület küld az ezt igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld, a törvény szerinti összegek leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Az Alapítvány adószáma: 18672239-1-13.

• **Kérés:** Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!

• **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkön. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

• **Jubiláló évfolyamok:** 1934, 1939, 1944, 1949, 2004. Találkozunk *Gödöllőn, június 6-án!*

• **Könyvvásárlási lehetőség:** Ez évben megjelent a 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv (1998-as) javított kiadása; kapható még a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes); mindezek darabonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén (lásd alább) vagy az évfolyamfelelősöknél.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varady-brenner@actel.hu)

Honlapunk címe: <http://oregdiak.premontrei.hu>

ÁLDOTT ÜNNEPEKET KÍVÁN

AZ EGYESÜLET

Levél Kassáról. 1938-2008.

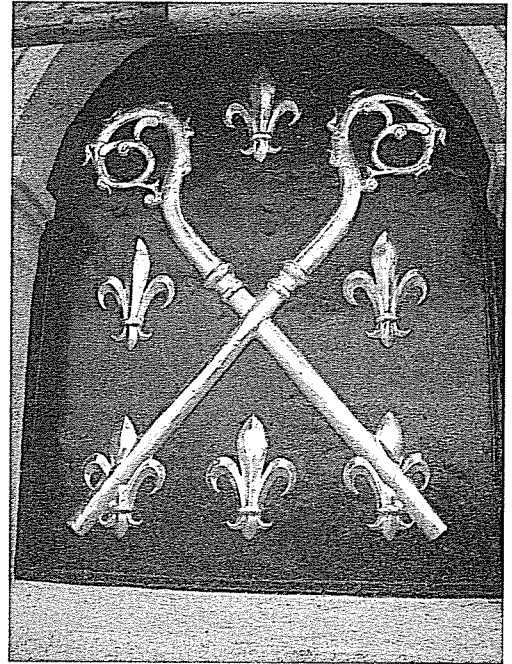
Hetven esztendő telt el azóta, hogy újra megnyílhattak a kassai premontrei gimnázium kapui és újra megindulhatott a magyar nyelvű oktatás. Idei, XVIII. öregdiák találkozóink is ennek a jubileumnak a jegyében zajlott. Hála a jó Istennek, reményeinken felüli szép számban érkeztek volt diáktársaink és kedves családtagjaik, özvegyeik, akik háromnapos ittlétüket rokonai, vagy temetői látogatásra is felhasználták.

Hivatalos programunkat a premontrei templom látogatásával kezdtük, melynek keretében Banyko A. Joachim atya bemutatta a legújabban végzett nagymérvű renoválásokat, így többek között a felújított csodálatos régi padokat. Megható volt hallani diáktársaink megemlékezését, ahogy visszatekintettek diákkorukra, arra, hogy hol volt helyük ezekben a padokban a diákmisék alkalmával, visszaidézték emlékeiket, természetesen beleértve sok-sok csínytevést is. Templomunkban tovább folytatódnak a renoválási munkák, melynek során sok nagyon értékes műtárgy kerül elő, és csak a rendbe hozott tárgyakon mutatkozik meg igazi szépségük.

Programunkat a Márai-házban folytattuk. A múzeumot a Márai rokonság saját erejéből tartja fenn és a látogatási díj fejében leadott önkéntes adományokból újabb vásárlásokat eszközölnek, így a múzeum amúgy is értékes anyaga állandóan bővül. A növekvő idegenforgalom révén a külföldi látogatók részéről is igen nagy az érdeklődés.

Ünnepi gyűlésünket Kozelka Antal diáktársunk nyitotta meg a vendégek üdvözlésével. Bartal K. Tamás apát úr igen érdekes és nagy tetszéssel fogadott előadást tartott a rendek történetéről és szerepéről, ezen belül a premontrei rendről is. A gyűlés és az idei találkozó fő témája iskolánk megnyitásának 70. évfordulója volt. Erről és a gimnáziumi tanítás sajnálatosan rövid tartamáról Czima György tartott beszámolót, tisztelettel és hálás értékeléssel emlékezve felejthetetlen tanárainkra. Másnap a vasárnapi ünnepi szentmiséken is – mellyel lezárult kedves találkozóink – hálás szívvel róttuk le a tiszteletünket volt tanáraink és diáktársaink emléktáblája előtt.

Június 29-én, Szent Péter és Pál napján lélekemelő, szép szentmise keretében ünnepeltük meg Bartal K. Tamás jászóvári apát úr aranymiséjét. A zsúfolásig megtelt apátsági templomban nagyszámú papi segédlettel zajlott le a szentmise, melyen szeretettel üdvözlöttük Horváth Ö. Lóránt csornai apát urat. Hadd üdvözlöjünk aranymisés és ez idén 75. születésnapját ünneplő apát urunkat, aki oly sok szeretettel vállalja a velünk, premontrei öregdiákokkal való együtt működést, Mécs László szavaival :

további újdonságokkal fogjuk várni.

*„Arany kehely lett áldott életéből,
azzá ötvözte öröm, szenvedés.
Szent bölcsesség borát gyűjtötte benne
s most avval áldoz mint aranymisés.“*

Kedves ünnepünk volt még ez idén Szakács P. R. testvér diakónussá avatása, melyre a kassai Szent Erzsébet dómban került sor.

Az ősz meghozza az iskolásoknak az új tanév kezdetét: mi is „öregdiákok“ készülünk a következő „tanévre“ kedves Joachim atyánk hűséges részvételével, és a jó Isten segítségével októberben fogjuk elkezdni a XIX. találkozónk előkészítését. 2013-ban Kassa Európa egyik kulturális fővárosa lesz, így már most nagyarányú előkészületek folynak. A kedves együttlétén kívül diáktársainkat és vendégeinket

Czima György
kassai premontrei öregdiák